



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Sectionis I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)



SECTIO PRIMA

DE

ÆRA MUNDI CONDITI.

LN Orbis constituenda ætate, quot videlicet anni à condito usque ad reparatum per Natales Christi mundum fluxerint, tanta est Chronologorum rem ex instituto arbitantium & multitudo & diversitas, ut inter centenos vix duos reperias in diversa non abeuntes, licet eorum, quos mihi videre contigit, plerique annorum periodos ex eodem fonte, Sacra videlicet Scriptura, hausisse se asserant. Nec id quidem mirum. Deficientibus siquidem in tam proluxa temporum caligine melioris notæ monumentis, non rarò ad conjecturas potius, quàm solida fundamenta recurrere necesse videtur. Nam quamvis è sacris Paginis liquidò colligatur prima Mundi ætas ab ejus ortu ad catadistimum, indèque ad regnorum variis in locis erectorum primodia, Græcorum tamen ac Latinorum, nec non Hebraicorum etiam sacrorum codicum non rarò occurrens discrepantia, haud ubique complanatos exhibet temporum characteres. In eo autem chronographi satis consentiunt, in quæstione hac per gradus quosdam, seu insigniores annorum terminos procedendum. Sic definiunt tempus à Creatione Mundi evolutum usque ad diluvium, hinc ad exodum Filiorum

A rum

rum Israel ex Ægypto, ab illo egressu ad constructionem Templi Salomonici, inde ad captivitatem Babylonicam, ab hac ad alteram ejusdem Templi sub Nabuchodonosore penitus destructi erectionem, hinc autem ad ipsum usque Adventum Servatoris, vel, quod præstat, ad Æram *vulgarem* Christi, à Dionysio Abbate inductam sæculo sexto reparatæ salutis, & vulgò jam receptam inter Christiani Nominis Affectas, unde annorum putandorum rationes denique omnes & singuli inière, Epochis aliis, quæ olim celebres fuerant, vel abrogatis, vel saltem neglectis. Et hos quidem sex temporum limites, quos mihi disquirendos præfixi, Chronographorum aliqui augent, alii etiam imminuunt. Pro hac porro disquisitione suppono 1. anno in SS. Pagine serie aliqua notatos pro integris accipi posse, quamdiu nil occurrit, quod Secus opinari cogat, sic enim anni completi dies redundantes à fluentis adhuc deficientibus compensari mutuò valent. Quando igitur Scriptura S. perhibet, natum quempiam anno patris sui 70. vel mortuum 100. ætatis suæ, licet ad annos istos explendos hebdomades vel etiam menses desint, aut septuaginta vel centum, ante dies complures, jam fuerint transacti, familiare habent Chronologi illos usurpare pro præcisè completis, minore erroris periculo, quàm si scrupulosius inire vellent rationes excessus vel defectus eorum. Ubi autem præter annum ex. gr. Regni 20. dies præterea & menses ibidem adderentur, vel ipsi anno signato demerentur, sedulo chronotæcos compilatori incumbet istorum quoque curam gerere.

Suppono 2ò. cum magna sanè differentia in annis à creato orbe usque ad Diluvii tempora appareat inter versionem LXX. Interpretum & Hebraicam, atque Latinam *vulgatam* (prior siquidem ex Patriarcharum ætate ab Adamo ad Noëmum teste Ricciolio annos censet 2256, reliquæ duæ tantum 1656.) tutiorem à Chronologis haberi supputationem primæ Mundi ætatis petitam è fontibus Hebræis, quàm Græcis. Tum quia editio *vulgata*, ut loquitur S. Synodus Tridentina, *longo sæculorum usu in ipsa Ecclesia probata est*, & idcirco ab æcumenico illo Concilio sub anathematis interminatione suscipienda præcipitur cum omnibus suis partibus, adeoque etiam illis, quibus anni prædicti continentur: tum quodd ratiociniis astronomicis de motu *Apogæi* solaris meliùs cum *vulgata*, quàm 70. Interpretum numeris conveniat, si videlicet ex communiore auctorum ponatur sol vernum orbi daturus æquinoctium productus in suæ orbitæ abside, seu puncto à Terraqua maximè distante, quod Astronomi *Apogæum* nuncupant: tum denique quia è Græcorum numeris, si assumantur, prout

prout jacent, & in plerisque codicibus extant, absurdum ingens eruitur, Mathusalem videlicet annos quatuordecim vixisse post Cataclismum. In hisce enim Græcis fontibus Mathusalem annorum 167. dicitur genuisse Lamechum, Lamech anno suo 188. Noënum, anno verò 600. Noe contigisse diluvium. His in unam summam conflatis prodeunt anni 955. ætate Mathusalæ ad 969. annos producta, quatuordecim minores.

Suppono 3^o Annos in SS. Bibliis signatos vel fuisse perfectè solares, vel parùm ab iis diversos. Ita communiter opinantur Chronographi, & satis colligi potest, ex anni, quo diluvium contigit Genesis vii. descripta quantitate. Ista enim summam dierum anni, quadraginta circiter à condito Mundo sæculis per Julium Cæsarem instituti, bellè exæquat. Loco namque Genesis cit. Dei jussu Arcam cum uxore & liberis stabiliter dicitur ingressus Noe 600. vitæ suæ anno, mensis secundi die 17. Ab ea die fuisse diluvium continuatum diebus, ac noctibus 40. Post hos aquas inundantes 150. diebus obtinuisse super terram Subsidentibus postea undis Arcam die 27. mensis septimi requievissè super montes Armenia, mensis autem decimi prima die apparuisse montium cacumina. Transactis inde diebus 40. emissum esse corvum, post hunc binis vicibus columbam dierum 14. spatio. His expletis sexcentessimum primum Noemicæ ætatis annum iniisse, hujusque anni mense & die primo exsiccataam terræ superficiem, atque Patriarcham cum suis Arcam esse egressum. Hinc autem, subductis ritè calculis, patebit id, non posse diem 27. mensis septimi, quo requiescere cœpit Arca, derivari ab initio anni Noe 600. Nam sic constitutis sex mensibus integris dierum 30. aut 31. ineunte illo anno Noemi usque ad Arcæ quietem conferent dies 207. aut 213. cum tamen in unam summam redactis 46. diebus ab exordio ejusdem anni usque ad diluvii initium elapsis, subin diebus 40. diluvii, & præterea 150. quibus aquæ obtinuerè super terram, diebus aliis transactis colligantur ejusmodi dies 236. ergo mensis ille septimus ab inito Cataclismo veniet computandus. Patebit 2. neque mensẽ decimum apparentium cacuminum posse deduci à primordio anni 600. Noe. Si enim mensibus novem integris illius anni residuos dies 34. adderes, annuam periodum consequeris dierum 324. vel 333. in hypothesi videlicet spatii menstrui 30. aut 31. dierum: id autem à Lunaris & solaris anni quantitate abludit plurimùm. Accedit, quòd dies 54. novem mensibus expletis adiecti conficere deberent annuam revolutionem. Vel ergo isti 54. dies constituerant tres menses an-

no integro duodecimestri supposito, vel duos, si annus tunc mensibus undecim constabat, vel denique unum, anno existente decumestri? Non tertium, quia hac ratione reliqui 9. menses summam exhibuissent dierum 486. Non secundum, quia iidem menses 9. complexi fuissent dies tantum 243. Nec etiam dici potest tertium, alias mensis unus steterisset solis octodecim diebus. Quo modo ergo 9. reliqui menses dies numerassent 324. aut 333. item quo pacto dici potuit mensis septimi die 27. aquis decrefcentibus arcam quievissse? ut plura inde deducenda absurda præteream. Patere igitur debet 30 annum Noeticum 600. vel fuisse dierum 370. si anni menses 12. pleni omnes statuatur, dierum 30. capedine definiti, vel si, ut exigunt menses Lunares, alternis pleni & cavi perhibeantur, dierum 366. Novem enim menses integri priore casu dies censebunt 270. additisque 46. ab anno 600. Noe ad diluvium, 54. verò à detectis montium cacuminibus ad Patriarchæ egressum ex arca, elapsis, dies putabimus 370. casu autem posteriore, si iidem 100. dies adiciantur mensibus 9. completis alternatim plenis & cavis, seu 266. dierum cumulo, summam conflabimus dierum 366. quæ est anni solaris magnitudo bissextis congruens, utique præferenda dierum 370. quantitati calculo primo deductæ & à solis atque Lunæ rationibus alienæ, cum supputatio altera è Lunaribus mensibus quæ plenis, quæ cavis adornata, periodum solis annuam bellè exæquet. Imò si mensem primum à cœpto diluvio caviu teu dierum 29. ponamus, & mensium octo reliquorum quatuor plenos, seu dierum 30. & totidem cavi dierum 29. novem illi menses ab inchoato cataclismo usque ad apparentiam cacuminum transacti periodum dierum solum 265. involvent, sicque additis 46. ante initum diluvium, & 54. post illud usque ad exsiccationem terræ elapsis, annua periodus conflabitur dierum 365. anno solari communi respondens. Atque ita ex vii Genes. collegere Torriellus, Salianus & alii, videtur colligi debere, cum annus diluvianus, ut infra patebit, ab æra vulgari Christi annis 2344. recedens, non fuerit bissextus, sed communis. Ubi id quoque liquet, adiectis mensium Lunarium alternatim plenorum & cavorum duodennario diebus 11. anno solari communi, 12. verò diebus anno bissexti (tantus est istius anni supra Lunarem excessus) idem fuisse præstitum, quod subin Hebræi & alii Orientis populi præstitere, interto triennii ferè spatiò ipsi anno Lunari mense embolismico, quo videlicet anni Lunisulares in una Enneadecaeteride, seu annorum 19. cyclo, totidem præcisè diebus utrique, seu tam Lunæ quàm solis anni

constarent. Et ita censuit S. Augustinus L. 15. de Civit. c. 14. aliis-
que apud Ricciolum L. 1. c. 10. Chron. His autem de anni quan-
titate & computi ratione suppositis per sex nuper dictos gradus mun-
di conditi ætatem, seu annos usque ad communem Christiadam æram,
quam etiam *vulgarem* Chronologi nuncupare solent, & ego in ista
dissertatione eam binis his litteris exprimam Æ. V. ubi ætatem or-
bis geniti geminis hisce Æ. M. deducere licet ex S. Scriptura vul-
gata, ut sequitur. Annos autem ante æram vulg. Christi addere vo-
lui in hac mundi Chronotaxi, quia æræ Christianæ nos Christicolæ
à teneris assuevimus, estque inter omnes Epochas nobis notissima.
Quò id efficere valerem, supponendum erat annis quater mille vul-
garem æram Domini ab Epocha orbis conditi recedere, quam hypothe-
sin subsistere ipsa mea Series Chronologica liquidò ostendit, ut con-
stabit ad calcem sectionis hujus.

CAPUT I.

*Ostenditur primam mundi ætatem ab Adamo
creato usque ad cataclysmum esse annorum 1656.*

A Nno primo Æræ Mundi incunte seu,

Æ. M. ante Æ. V.

Sexto ab origine rerum conditarum die creatur

Adam Gen. v. 1 - 1 - 4000

Adam annorum 130 genuit Seth - - - 3 - 131 - 3870

Seth annorum 105 genuit Enos - - - 6 - 236 - 3765

Enos annor. 90 genuit Cæinam - - - 9 - 326 - 3675

Cæinam annor. 70 genuit Malalaël - - - 12 - 396 - 3605

Malalaël annor. 65 genuit Jarem - - - 15 - 461 - 3540

Jarem annor. 162 genuit Henoch - - - 18 - 623 - 3378

Henoch annor. 65 genuit Mathusalem - - - 21 - 688 - 3313

Mathusal. añor. 187 genuit Lamech - - - 25 - 875 - 3126

Lamech annor. 182 genuit Noe - - - 29 - 1057 - 2944

Noe añor. erat 600 cum Diluvii aquæ ingruerunt,

vii. 6 • 1657 - 2344

Summa annor. 1656 q. e. o.

A 3

CA-

CAPUT II.

*Ostenditur secundam Mundi etatem à Dilu-
vio usque ad Exitum Israël ex Ægypto, seu
Legis scriptæ promulgationem esse an-
norum 777.*

Juxta nuperrimè supputata Diluvii aquæ inundaverunt anno 600
Noe, seu

	Æ.M	A.Æ.V.
Ineunte anno Mundi. - - - - -	1657	2344
Sem centenar. añis 2 post Diluv. gen. Arphaxad. XI, 10 -	1659	2342
Arphaxad añor. 35 genuit Sale - - - - -	12	1694 - 2307
Sale annorum 30 genuit Heber - - - - -	14	1724 - 2277
Heber añorum 34 genuit Phaleg - - - - -	16	1758 - 2243
Phaleg añorum 30 genuit Reu - - - - -	18	1788 - 2213
Reu annorum 32 genuit Sarug - - - - -	20	1820 - 3181
Sarug añorum 30 genuit Nachor - - - - -	22	1850 - 2151
Nachor annor. 29 genuit Thare - - - - -	24	1879 - 2122
Thare annor. 70 genuit Abram - - - - -	26	1949 - 2052
Abraham añor. 100 genuit Isaac - - - - -	XXI. 5	2049 - 1952
Isaac annor. 60 genuit Jacob - - - - -	XXV. 26	2109 - 1892
Jacob annorum 90 genuit Joseph. - - - - -	- - - - -	2199 - 1802

Quod ultimo loco de generatione Josephi dictum est, ex SS. Pa-
ginis ita eruitur. Cùm Jacob descendit in Ægyptum erat annorum
130. Genes. XLVII. 9. Joseph autem annorum 40. Ergo Joseph natus
est Jacobo patre nonagenario. p. a. quoad secundum. Joseph anno
ætatis suæ 30. stetit ante Pharaonem interpretans somnium Gen.
XLI. 46 subin illico consecuti anni fertilitatis 7. Post hos fluebat
tertius annus sterilitatis Gen. XLV. 6. cùm Israël venit in Ægyptum:
ergo adventus iste Israëlitarum contigit anno Josephi 40. quare cùm
Jacob tunc censuerit annos ætatis suæ 130. necesse est Josephum ge-
nitum esse patre Nonagenario. q. e. o.

A Joseph porro ex SS. Paginis ad Exitum Israël ex Ægypto ita
progredior. Constat Genes. XII. Abrahamæ semini promissam à Deo
terram lacte & melle fluentem, cùm ageret annum ætatis 75. Videat-
ur etiam Caput XVII. Ab hac promissione juxta Paulinum illud
ad

ad Galat. III. 17. *Abraha dicta sunt promissiones & semini ejus --- hoc autem dico testamentum confirmatum à Deo, qua post 430. annos facta est Lex &c.* Ab hac inquam promissione anni fluxere 430. usque ad promulgatam in monte Sinai Legem ipso anno Exitus Israelitarum ex Ægypto, ut liquet ex Cap. XIX. Exod. Hinc sic pergitur. A diluvio usque ad natum Abrahamum collectis in unam summam generationibus antè adductis, obtinetur annorum summa 292
 Promissio terræ facta Abrahamo anno ætatis suæ - 75
 Inde ad promulgationem Legis, seu Exitum ex Ægypto 430
 Ergo à diluvio ad hunc Exitum Israelitarum anni 797 q. e. o.

Confirmatur ultimo loco deducta Chronotaxis ex alio S. Scripturæ textu, licet iste prima fronte illam videatur pestumdare. Exod. XII. 40. dicitur: *Habitatio filiorum Israel, qua manserunt in Ægypto fuit 430. annorum.* Ex quo posset sic argui. Israel descendit in Ægyptum anno Josephi 40. adeoque.

Ex supra dictis anno Æ. M.	-	2239	A. Æ. V. 1762
Si ergo populus electus ibidem habitavit annis	430	-	430
Illius Exitus ex Ægypto contigisse debuit anno	2669	-	1332
Cùm tamen ex mea Chronologia id factum esset	2454	-	1547
Natus siquidem Abraham	-	1949	- 2052
Annos 75. adulto facta promissio seu anno	2024	-	1977
A promissione ad Exitum fluxere anni	430	-	430
Proin Exitus Israel ex Ægypto fieri debebat	2454	-	1547
Rursus additis à diluvio ad Josephum inclusivè generationibus omnibus capitis initio allatis colliguntur anni	542		
Peregrinatus est Jacob cum filiis in Ægyptum Josephianno.	-	40	
Habitatio filiorum Israel in Ægypto	-	430	
Ergo summa annorum à diluvio ad Exitum	1012		

Videtur proin à 1. ad 2. mundi ætatem annos longè plures intercessisse septingentis nonaginta septem.

Sed contra hæc dicendum, illos 430. annos textus Exodi XII. non solum ad habitationem Jacob & ejus filiorum ac nepotum in Ægypto, sed etiam ad peregrinationem Jacobi parentum, uti & ad profectionem ipsius Abrahami in Chananæam extendendos esse. Primo LXX. Interpretes id agnoverunt, cùm apud ipsos ita legatur: *Habitatio filiorum Israel, qua inquilini in Ægypti terra, & in Chanaanæa fuerunt tam ipsi, quam eorum patres, fuit annorum 430.*
 2. quia si textus solum extendi deberet ad habitationem Jacob & semi-

femina ejus in Ægypto, tunc longè paucioribus annis definienda ea foret, ut ex aliis *vulgata* textibus ostenditur. Nam Moyses octogenarius Israeliticum populum ex Ægypto eduxit Exod. VII. 7. Ejus pater Amram vixit annis 137. Exod. VI. 20. Caath avus Moysis annis 133. ibid. 18. Fuit autem Caath filius Levi, qui cum reliquis fratribus, & ipso patre Levi in Ægyptum est profectus Genes. XLVI. II annis hisce 80. 137. 133. invicem junctis, summa prodibit annorum habitationis filiorum Israël in Ægypto 350. diuturnior fingi nequit, utut fingatur à Moysis avo, & patre paulò ante mortem ipsorum genitos filios prædictos, uti & Caath unius fuisse anni infantem, quàm Jacob in Ægyptum migravit, quæ certò videntur falsa, & licet vera forent, numerus annorum 350. hac via collectus adhuc annis 80. distaret à periodo annorum 430. in SS. Paginis signatorum. Liquet proin, per habitationem Israël in Ægypto neutiquam eam solam intelligi, qua duntaxat Jacob, ejusque filiorum, ac nepotum series ibidem est commorata. Ut verò summa prodeat annorum 430. extendenda erit peregrinatio filiorum Israël ad ipsa Abrahami tempora, præsertim, cum ex Cap. Genes. XII. constat Abraham paulò post factam sibi ac semini suo terræ promissionem esse peregrinatum in Ægyptum fame, quâ premebatur Chananæa, vehementi urgente. 30. denique Cap. XV. Gen. Abrahæ cœlitus fuit prædictum: *Scito prænoscens, quod peregrinum futurum sit semen tuum in terra non sua, & subiicient eos servituti, & affligent quadringentis, annis. Peregrinum autem cœpit esse Abrahæ semen.*

anno, quo ipsi natus est Isaac Æ. M. 2049. ante Æ. V. 1952

Seu quod est probabilius anno 2054. 1947

Scilicet Isaac nati quinto, quo is juxta S. Hieronymum in quæst. Hebr. in Genes. ab lactatus est. Illo siquidem anno Ismael semen Abrahæ errare cœpit in solitudine, uti perihebetur Cap. XXI. Genes. additis annis 400. quibus usque ad Exodum partim peregrinum in terra aliena, partim servitute, & aliis afflictionibus Patriarchæ Abrahami semen vexatum est, exurget annus Æ. M. 2454. ante Æ. V. 1547.

Restant isto capite adhuc complananda dubia gemina, circa quæ magnalis inter Chronographos, videlicet an Genealogiæ Patriarcharum initio hujus capitis allatæ, interserendus post Arphaxadum veniat Cainan, quem Sale patrem Græci codices vocant Cap. XI. Genes. & L. 1 Paralip. Cap. 1. uti & S. Lucas Cap. III. Hinc plures, isque gravissimi auctores, ob irrefragabile præprimis Evangelistæ cit. testimonium, Cainanum istum reliquis Patriarchis accensent, suamque

chro.

chronotaxin ad 30. annos producunt, asserentes annò Arphaxadi 35. genitum Cainan, annò verò Cainani 30. Saleum ab ipso fuisse generatum. Dubium alterum 60. omnino annos complexum in eo versatur, an Abraham 70. uti ego notavi, an verò 130. Tharæi patris sui natus sit annò, ut tenere videtur Scriptorum opinio fors communior. Hi enim ex variis scripturæ locis id se posse colligere autumant. Nam Genes. XII. 4. Abraham annorum 75. dicitur, quando ex Haran sive Charran profectus est in Chananæam. Vixit autem Thare annos 205. Gen. XI. 32. & initio cap. XII. post parentis obitum Abraham in Chananæam abiisse perhibetur. Si 75. anni junguntur annis 70. prodibunt anni vitæ Thare tantum 145, qui deberent esse 205. ut memoratus antè cap. XI. locus expressè refert. Proin inferunt, Abraham natum esse anno sui patris Thare 130. Nachorem verò ætate, non dignitate priorem anno 70. ejusdem Thare.

Sed, quod attinet primam difficultatem, ea nil suprâ traditam Chronologiam debet turbare, sive enim Cainan ille inferendus sit inter Arphaxad, & Sale, quod videtur probabilius, ne S. Lucas aliquid dixisse in Christi Domini Genealogia censendus sit, veritati minùs consentaneum, sive non sit inferendus ob Moyse auctoritatem, juniorem illum Cainanum omittentis, id manet indubium, salva veritate editionis *vulgatae*, Saleum Arphaxadi anno 35. natum esse: dicatur deinde ab ipso ut patre genitus immediatè, vel tantum mediatè ut ab avo, quatenus Arphaxad anno suo 18. genuerit Cainanum, iste verò anno suo 17. Saleum. Binis siquidem locis Genes. XI. & cap. 1. l. 1. Paralipom. Sacra Biblia asserunt ab Arphaxado genitum esse Sale, & quidem loco priore antiquissimus Hagiographus Moyse genitum Saleum dicit anno Arphaxadi 35. id proin & esse, & haberi debet verissimum.

Majorem difficultatem parere videtur dubium alterum de anno geniti Abrahami. At etiam ab hac facillè sese expediet, qui cum D. Augustino, & aliis duplicem Abrahami de Chara exitum seu profectiorem admiserit: Primam videlicet patris Tharæi adhuc viventis anno 145, alteram eo jam demortuo post 60. annos. Vide ipsum S. Doctor. l. 16. de civit. c. 15. Hinc cum tali ratione ex una parte salvetur auctoritas Moyse luculentissimè Abrahamum anno patris sui 70, & non 130. genitum testantis, ex altera verò textus S. Stephani Actorum VII. 2. & sequentibus commodè salvari queant, standum sit cum recepta de nativitate Abrahami opinione. Teste enim Doctissimo Petavio nemo veterum, qui quidem esset aliquo

numero, aliter unquam Moysis assertum acceperat, vel minimam habuerat suspicionem de Patriarchæ natalibus incidentibus in annum 130. Thare, licet istius mors anno ætatis 205. consignanda esset.

Dici itaque convenienter poterit Abrahamus primò vocatus in Chaldæa Mesopotamiæ anno ætatis suæ septuagesimo, ut Hebræis placet. Et hæc prima Abrahæ vocatio clarè refertur à S. Stephano Act. VII. 2. & seq. quando dixit: *Deus gloria apparuit Patri nostro Abrahæ, cum esset in Mesopotamia, priusquam moraretur in Charan, & dixit ad illum: exi de terra tua, & de cognatione tua, & veni in terram, quam monstravero tibi. Tunc exiit de terra Chaldæorum, & habitavit in Charan. Et inde, postquam mortuus est pater ejus transtulit illum in terram istam, in qua nunc vos habitatis.* Juxta primam hanc vocationem Abrahamus cum Thare patre in Charan secessit, ibique cum eo annis quinque contedit. Post hos Patriarcha jam quinque & septuaginta natus annos novo Dei sollicitatus mandato illis verbis Gen. XII. 1. *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui,* non solum patriam, Chaldæam nempe, sed & domum patris sui (tunc utique adhuc vivi: ad quid enim aliàs Deus Abrahamum juberet egredi paternis ædibus, si hæc per obitum patris, & legitimam hæreditatem jam factæ fuissent ædes sue?) relinquere est jussus. Inde in Chananæam perrexit cum Lotho, & uxore sua, ibique annis sexaginta ad parentis Thare obitum perstitit. Accepto ejus mortis nuncio Divino instinctu, vel monito Mesopotamiam repetiit ad curandum funus patrum, & adeundam hæreditatem. Illinc postremò translatus à Deo in Chananam permansit. Et reditum hunc in Chananæam D. Stephanus suo in sermone indicavit. Ista modò dicta præsertim Hipponensis nixa auctoritate, valde probabilia cuivis videri debent. Licet autem è SS. Pagineis non sint certa, prævalere tamen valent frigidissimæ responsioni, quam adversarii reddere solent claro Scripturæ asserto, Abrahamum genitum esse Septuagesimo Tharæi patris anno. Plura, qui cupit, de hac controversia, Petavium, Ricciolium, alios consulat, præsertim P. Cæsarem Calin in historia chronolog. veteris testamenti, ubi de præsentem in anno Nativitatis Abramiticæ inter auctores controversia eleganter ac solidè differit, & ipse secutus opinionem illam, quæ docet anno Thare septuagesimo natum Abramum. Id noto non deesse, qui putent errore scribarum perperam notatos vitæ Thare annos 205. cum canonicus Scriptor Moyses cyphris numericis tantum 145. signarit, quo posito utique in præsentiarum difficultas omnis

evanescit. Novissimè id ostendit P. Josephus Stöcklein in appendice chronologica, quam XVI. parti sui Cosmangeli subtexim. Facta siquidem aliquali in litteris Hebraicis numeros indicantibus mutatione anni 145. in 205. converti potuere, ut liquidò probat Auctor prælaudatus.

CAPUT III.

*Ostenditur tertiam mundi ætatem ab egressu
Israëlis ex Ægypto, seu à promulgatione Legis
usque ad templum Salomonicum construi cæptum,
annorum fuisse 520.*

SI textus iste L. III. Regum c. vi. v. *Factum est ergo quadringentesimo & Octogesimo anno egressionis filiorum Israël de terra Ægypti in anno quarto mense Zio: ipse est mensis secundus, regni Salomonis super Israël, edificari cæpit domus Domino.* Si inquam, iste textus ob alia S. Scripturæ loca implexus non fieret, plana foret ad hoc usque tempus ex SS. Litteris texta conditi orbis Chronologia. At verò in libris Judicum & Regum, ubi per partes summa hæc annorum 480. dirimitur, colligi videntur anni longè plures, ut liquidum fit è subiecta tabula. Moyses nempe ab Egressu filiorum Israël ex Ægypto, seu promulgatione legis vixit annos 40. Mortuus siquidem hic Ductor Israëlitici populi dicitur anno suæ ætatis 120. Deuteron. XXXIV. 7. & populum Judaicum ex Ægypto eduxit anno à sua nativitate 80. Exod. VII. 7. Josue post Moysen cum senioribus populum rexit 25. annis circiter. Jos. XXIV. 31. Clemens Alexandrinus L. 1. Stromatum, & Eusebius in Chronico iisdem tribuunt annos 27.



Anni ergo Josue & Seniorum ponendi	-	-	-	25	vel	27
Prima servitus Hebræorum sub Chusan	Judic. III.	8 ^o	añis	-	8	- 8
Othoniel judicavit populum	ibid.	11	añis	-	40	- 40
Secunda servitus Moabitica ibidem		14	añis	-	18	- 18
Rexit Aod		30	añis	-	80	- 80
Tertia servitus Chananæa		IV.	3	añis	-	20 - 20
Debbora		V.	32	añis	-	40 - 40
Quarta servitus Madianitica		VI.	1	añis	-	7 - 7
Gedeon		VIII.	28	añis	-	40 - 40
Abimelech		IX.	22	añis	-	3 - 3
Thola		X.	2	añis	-	23 - 23
Jair			3	añis	-	22 - 22
Quinta servitus Ammonitica			8	añis	-	18 - 18
Jephthe		XII.	7	añis	-	6 - 6
Abefan			9	añis	-	7 - 7
Abialon Zabulonites			11	añis	-	10 - 10
Abdon			14	añis	-	8 - 8
Sexta servitus Philisthæa		XIII.	1	añis	-	40 - 40
Samson		XVI.	31	añis	-	20 - 20
Heli		L. I. Reg. IV.	18	añis	-	40 - 40
Samuel & Saul		Actorum XIII.	21	añis	-	40 - 40
David Rex		L. II. Reg. V.	4	añis	-	40 - 40
Salomon		L. III. R. VI.	1	añis	-	4 - 4
Summa annorum						559 vel 561.

Deberent vi textûs I. III. Reg. c. VI. I. esse tantum anni 480. vel adjunctis utrobique annis 40. à promulgata lege usque ad Jordanis transitum elapsis, summa annorum prior evadet 599. posterior 601, cum ex cit. textu solum colligantur 480. & adiectis 40, duntaxat 520.

Quò istum chronologiæ nodum solvant aliqui, corruptum afferunt annorum numerum I. III. Reg. c. VI. I. expressum, & pro annis 480. substituunt 580. annos verò 19. aut 21. residuos imminutis hinc inde tum regiminum, tum servitutum temporariis spatiis absorbent. Sed hanc, ut eruditiss. Petavius loquitur, *effranatam in SS. Paginas licentiam, & ultimum desperatorum consilium, quis sanus amplexetur?* Alii salva illius S. textus veritate, & integritate temporum intervalla ex Judicum & Regum libris deprompta sic dispensant, ut servitutum annos cum Judicum temporibus eorum judicio confusos

fufos omittant penitus, quos inter dux aliis fors exitit Eusebius in chronico. Eliminatis porrò servitutum annis omnino 111. & præterea 10. Ahialonis Zabulon. modò cit. Eusebius annos collegit 479. Nam ut nuper insinuatum, Josue tribuit annos 27. Tholæ autem duntaxat 22. Verùm hæc planè sunt contraria Scripturæ. Ex gr. Judic. III. 8. dicitur, Israëlitas ab irato ipsis Domino traditos in manus Chusan, huicque serviisse annis 8. Clamantibus autem iis, & ad Deum conversis, suscitatum esse salvatorem Othonielem, qui Chusanum oppressit, ac subin quievisse terram annis 40. Quis ista legens judicet annos 8. servitutis jungendos esse annis 40. quietis?

Alii denique cum Melchioro Cano & Emmanuele Sa in annotat. ad LL. Regum autumant, librum 3. Regum sola Judicum tempora, annosque, quibus populum gubernârunt, neglectis interregnis, & annis servitutis tanquam re odiosa notâsse. Sed speciosa hæc est S. Scripturæ interpretatio soli innitens conjecturæ. Placet aliam duce Petavio inire viam retentis annis tam disertè in textu I. III. Reg. expressis, nempe 480. uti & computatis interregnis saltem illis, de quibus utpote in ipsa Scriptura liquidò explanatis nefas est dubitare.

Primò itaque in vocabulo *egressionis* filiorum Israël è terra Ægypti Arabiam & Ægyptum inter & Chananæam, interiectas regiones possumus intelligere, ita ut exitus Israël ex Ægypto in illo textu non significet transitum populi per mare rubrum, sed annum ab eo transitu quadragesimum, quo Israelitæ Chananæam longissimi erroris metam attigere. Nam hoc sensu alios quoque Scripturæ textus de egressu Israël ex Ægypto loquentes debere accipi certum est. Sic Deuter. IV. 45. legimus: *hæc testimonia, & ceremonia, atque judicia, qua locutus est ad filios Israël, quando egressi sunt de Ægypto trans Jordanem.* Item v. 47. *Filii quoque Israël egressi ex Ægypto possederunt terram ejus* (nempe Regis Amorrhæorum) *& Og. Regis Basan.* En quomodo illud, quod paulò ante obitum Moysis accidit, dicatur *egressio Israël ex Ægypto.* Iterum Psalm. 113. *In exitu Israël de Ægypto plurima facta dicuntur, quæ anno duntaxat quadragesimo contingere, ut cum asseritur. Jordanis retrorsum esse conversus.* Poterit ergo in textu quoque I. 3. Reg. egressio Israël ex Ægypto in eo sensu fuisse sumpta.

Secundò, servitutum Ammoniticam annos 18. durantem confundere possumus cum annis prioribus, Jairi videlicet præfectura: nil enim scripturæ id repugnat, ut patebit legenti caput X. Judicum, ubi anni Jairi Galaaditis, quibus judicavit filios Israël, uti & servitus

Ammonitica describuntur. Imò ea servitus etiam ad annos posteriores Jephthe & Abesan partialiter referri possent; licet enim Jephthe paulò post ac in ducem Israëlitarum suffragiis electus est, Galaaditis victis Ammonitis in libertatem asseruerit, ut constat ex Judic. xi. nondum tamen idcirco Israël totus etiam liberatus erat à servitute Philisthæorum, cum qua Ammoniticam servitutem fuisse conjunctam dicitur cit. cap. X. 7. & 8. *Contra quos Dominus iratus tradidit eos in manus Philistim & filiorum Ammon, afflictique sunt, & vehementer oppressi per annos decem & octo &c.* Nam Philistæi, qui cum Ammonitis probabiliter fœdus contra Israëlitas inierant, prioribus etiam à Jephthe victis, provincias Judææ alias verosimilius infestant eodem tempore, quo Jephthe Galaaditis præerat, & fortè etiam sub Abesan. Cæterum hos 18. annos à Judicium ipsum Jephthe præcedentium regimine distinctos non esse, ex ipsa S. Scriptura probare licet. Judicium siquidem XI. dicitur Israël habitasse non contradicente Balac filio Sephor Rege Moab *in Hesebon, & viculis ejus, & in Aroër, & villis illius, vel in cunctis civitatibus juxta Jordanem per trecentos annos.* v. 25. & 26. Subjungitque Jephthe ad Ammonitas hostes suos: *Quare tanto tempore nihil super hac repetitione tentastis?* hi ergo trecenti anni computandi sunt à possessione terræ pacifica, qualis fuerat nonnihil ante ipsius terræ divisionem, quam Dominus Deus noster (Duce Josue) victor obtinuit, ut ibidem v. 24. dicitur, & colligitur ex Josue XXIII. 1. ubi hæc ponuntur: *postquam pacem dederat Dominus Israëli subjectis in gyra nationibus universis.* Nam ex Numer. XXII. & XXIII. ac Sequentibus constat, Balac ab initio se opposuisse filiis Israël, imò Josue XXIV. 9. asseritur: *surrexit autem Balac filius Sephor ex Moab & pugnavit contra Israël.* Divisio porrò terræ inchoata à Josue anno 47. post egressum filiorum Israël ex Ægypto, ut liquet ex cap. XIV. Josue, ubi v. 7. Caleb ad ipsum Josue dixit: *quadraginta annorum eram, quando misit me Moyses.* Id autem factum anno altero ab egressu Israël ex Ægypto, ut colligitur Numer. 1. 1. & seqq. usque ad caput XIII. ubi ea missio describitur. Idem autem Caleb loco cit. v. 10. subjunxit: *hodie octoginta quinque annorum sum.* Ergo 47. anni saltem incepti ab exitu usque ad divisionem terræ sunt computandi. Ist hæc verò divisio, ut habetur Jos. XIV. & seqq. contigit ipso Josue jam grandævo, erat enim *senex, propectaque ætatis,* ut dicitur cap. XIII. 1. & probabilis haud diu subin vixit, ut ex subsequens capitibus colligi videtur, licet procul dubio aliquot anni computandi sint ante servitutem primam
Ira-

Israëlitici populi sub Chufan, cum Josue ultimo. v. 31. dicatur: *servi-
visque Israël Domino cunctis diebus Josue, & seniorum, qui longo vi-
verunt tempore post Josue.*

Si ergo ineatur calculus omissis interim his annis, tum vitæ Jo-
sue post terræ partitionem, tum seniorum ante mancipatum Chufani,
inde usque ad mortem Jair deprehendentur anni 301, qui tamen cer-
tò sunt plures post divisionem terræ ob rationem prædictam de vita
Josue & Seniorum: ergo salvo textu supra allegato de annis trecen-
tis, quibus terra pacificè est possessa, adjungi nequeunt octodecim
anni servitutis Ammoniticæ, sed potius dicendum erit, tot annos hu-
jus servitutis cum regimine Jairi esse absorptos, quot post telluris di-
stributionem Josue & Seniores Judaicum populum rexere. Quot
autem præcisè fuerint illi anni, nec ex libro Josue, nec ex servitutis
annis expressis certò statui potest, cum in libro Josue de hujus Du-
cis & Seniorum annis post terræ divisionem nulla fiat mentio, nisi
quòd, ut supra dictum, *longo tempore* Seniores illi post Josue vixe-
rint: in libro verò Judicum, ubi servitus exprimitur, ea cum man-
cipatu Philisthinorum confundatur. Per regressum tamen paulò post
de iis annis valde probabiliter statuere licebit.

Tertio. Idem de 6. servitute annis 40. circumscripta nil vetat
sentire. Ista nempe Samsonis & Heli annis commisceri, & ad Samu-
elis usque tempora retrahi potest. Licet enim Samson cladibus mul-
tis affecerit Philisthæos, non tamen eorum potestate ac tyrannide om-
nino ereptos Hebræos liquet ex sacra Historia, cum ab iis captus sit,
excæcatus, atque ea in captivitate mortuus ipse Samson, quando Ju-
dæi Philisthinorum jugo adhuc premebantur, ut expressè refertur Ju-
dicum XVI. Imò & Heli & Samuelis tempore ista servitus duravit,
ut liquet ex l. 1. Regum. Quoniam autem potissimùm jurati illi no-
minis Israëlitici hostes temporibus Samsonis & Heli in Hebræos gras-
sati sunt, ideo scriptura sacra 40. solum annos ultimæ calamitatis
Israëlitarum sub Philisthiim commemorat. Hæc porro ipsa ratio per-
suadet, ut 20. Samsonis anni cum administratione Heli implicentur,
cum prior in diebus Philisthiim judicasse Israël 20. annis Jud. XV. v.
ultimo dicatur, posterior autem 1. Reg. IV. 18. annis 40. quibus ela-
bentibus utique adhuc durarat servitus Judæorum sub Philisthæis,
cum Heli ob cladem recens à suis acceptam, captamque Dei arcam
territus de sella retrorsum ceciderit, fractisque cervicibus illicò sit
mortuus. Illa tamen servitus in SS. Paginis tantùm 40. annis de-
finitur.

Sed

Sed sic ais gemini Judices simul per 20. annos judicârunt Israël: respondeo tò *judicare* in SS. Bibliis duplicem posse habere sensum; 1. ut idem sit ac *vindicare, atque tueri populum* ab inimicorum injuriis, quod egregiè Samson præstitit, quùm in Philisthæos cædibus, & populationibus efferbuit. 2. & in sensu magis proprio, ac communi significatione idem sonat ac præesse populo, illique *jus dicere*, quod non constat Samsoni competuisse, sed soli Heli. Si verò unde demùm probaretur, Samsoni quoque Judiciariam administrationem fuisse propriam, dici potest, in diversis Israël's provinciis eam fuisse ab utroque administratum, nec ratione hac dicitur quid incredibile, multò minùs S. Scripturæ contrarium, sed potius id dicitur ad tollendam, quæ prima fronte variis in locis sese offert sacrorum textuum antilogiam apparentem. Accedit, quòd LXX, Interpretes teste Eusebio in chronicis, & Sixtina editio fidem facit, viginti duntaxat annos ipsi Heli deputent. Quò igitur inter ipsos & Hebraicam ac vulgatam editionem annos quadraginta assignantem, salvetur contrarietas omnis, nil occurrit meliùs, quàm intelligendo, LXX. Interpretes locutos fuisse de iis viginti annis, quibus unus Heli populo Israël'itico præfuit.

Absorptis porrò servitutis utriusque annis 58, & 20, insuper regimini Samsonis & Heli detractis, ita ut isti simul tantùm consent numerum 40. annorum summam sortiémur septuaginta & octo. Hac itaque annis à Jordanis transitu usque ad captam exstrui Domum Domini elapsis subductâ manebit annorum 481. periodus unitate solùm excedens eam, quam S. textus computat ex 1. 3. Regum nuper citatus. Poterit itaque aptissimè Josue & Seniorum annis demi numerus unus, & fiet annorum cumulus præcisè 480. quot autem determinatè Josue regimini, quot Senioribus Præsidibus sint tribuendi anni, arduum est deoidere, nil tamen ad institutum pertinens.

Petavius istis decem, illi quatuordecim omnibus ritè perpen'sis assignat.



Colligamus in fascem singula hæctenus
disputata.

		Æ.M. ante	Æ.V.
Promulgatio Legis Anno orbis conditi	-	2454	- 1547
Transitus Jordanis post	40 años peregrin-	-	-
Ationis in deserto	-	2494	- 1507
Anni Josue & Sen.	24	2518	- 1483
Prima servitus sub Chufan.	8	2526	- 1475
Othoniel	40	2566	- 1435
Secunda servitus Moab.	18	2584	- 1417
Aod	80	2664	- 1337
Tertia servitus Chanan.	20	2684	- 1317
Debora	40	2724	- 1277
Quarta servit. Madian.	7	2731	- 1270
Gedeon	40	2771	- 1230
Abimelech	3	2774	- 1227
Thola	23	2797	- 1204
Jair	22	2819	- 1182
Quinta servit. Ammonit.	0	2819	- 1182
Jephte	6	2825	- 1176
Abefan	7	2832	- 1169
Ajalon Zabulonites	10	2842	- 1159
Abdon	8	2850	- 1151
Sexta servitus Philisthæor.	0	2850	- 1151
Samson & Heli	40	2890	- 1111
Samuel & Saul	40	2930	- 1071
David Rex	40	2970	- 1031
Salomon anno Regni	4	2974	- 1027
Summa annorum collecta	480.	Egressio Filiorum Israël, seu	
transitus Jordanis contigit anno mundi	-	2494	- 1507
addita summa modò dicta habetur annus constructi	-	-	-
Templi	-	2974	- 1027
annus promulgatæ legis erat	-	2454	- 1547
Proin ab egressu Filiorum Israël ex Ægypto usque ad cœptam fabricam	-	-	-
Templi Salomonici intercessere anni	-	520	- 520

q. e. o.

C

Com

Confirmatur hujus capituli chronotaxis ex actis Apost. c. XIII. ubi gentium Doctor ad Judæos verba faciens inter alia dixit: *Et per quadraginta annorum tempus mores eorum sustinuit in deserto, & destruens gentes septem in terra Chanaan sorte distribuit eorum, quasi post quadringentos quinquaginta annos. Et post hac dedit Judices usque ad Samuel Prophetam.* Terræ promissio confirmata à Deo est in Isaci ortu seu anno mundi 2049 - 1952 addantur, & subtrahantur anni D. Pauli asserto lapsi ad terræ distributionem - - - 450 - 450
 & exsurget annus ærarum - - - 2499 - 1502
 Ex mea autem putatione Josue constitutus Dux populi Jordanem cum grege Israelitico transit - - - 2494 - 1507
 & septennio post divisit terram - - - 2501 - 1500
 quare juxta meam chronologiam usque ad hanc terræ divisionem effluxissent anni post natum Isaac seu annum - 2049 - 1952
 anni inquam effluxissent - - - 452 - 452
 quod cum Apostoli verbis probe convenit, cum dicat *quasi post quadringentos quinquaginta annos*, qui numerus rotundus 450, ab annis 452. solo biennio distat.

CAPUT IV.

Ostenditur à conditu usque ad excidium vel desolationem Templi intercipi annos 421.

EX dictis constat anno quarto Regni Salomonis conditam cœptam Domum Domini in Jerusalem. Stetit illa usque ad undecimum Sedecie Regis Judæe annum, quò jussu Nabuchodonosoris Chaldæorum Regis deleta est, urbe una cum templo combustis, ut perhibetur I. IV. Reg. XXV. & II. Paralipom. cap. ultimo. Regum proin, & quibus singuli regnarunt annorum series in SS. Pagine contenta, aptè erit texenda, quò tempus à condito ad excisum templum ritè erui queat.

Pro quo sciendum, Judæorum nomen, Regionemque totam Principi uni paruisse sub Regibus Saule, Davide, Salomone, hujus autem filio Roboamo Patri in solio succedente illicò sub regni primordia scissum esse in duas partes hoc Hebræorum Regnum, quorum *Juda* unum, alterum *Israël* est nuncupatum. Prioris caput, seu Metropolis erat urbs Hierosolyma, posterioris saltè initiò Samaria. Illud per-

perstitit usque ad undecimum annum Sedecia, quo, ut paulò antè dictum, urbs cum templo à Chaldaeis deleta est; istud verò breviores habuit terminos ad sextum Ezechia Regis Juda annum deficiens, quando Salmanasar Assyrius tribus X. captivas abduxit unacum Rege Israël Osée. Regnum autem hoc posterius stetit annis 260. mensibus 7. & totidem diebus, ut colligitur ex libro III. Regum, seu dimidio paulò plus tempore, quàm Regnum Juda duravit, ut constaret, hominum peccata esse illud pondus, quo ipsa merguntur Regna, eò gravius, quò plura illa & majora fuerint.

Reges Juda.

Salomon regnavit annos 40. I. III. Reg. XI. 41. detractis annis 4. quando post assumptum regimen ab hoc Davidis filio construi cœpit Domus Domini in Jerusalem, restant Salomonici imperii adhuc anni - - - - - 36

Roboam filius regnavit annis - - - - - 17

ut enim defuncto patre sceptrum capessivit, ob hominis asperitatem tribus X. Israëliticæ defecere, in solium assumpto Jeroboamo I. III.

R. XII.

Mortuus est autem Roboamus anno 18. ineunte regni Jeroboam Regis Israël, quo anno in Judæ Regno successit Abiam filius I. III.

XIV. 31. & XV. 1. Regnavit Abiam I. c. 2. annis - - - - - 3

Asa ejus filius ibid. 10. unà cum patre anno uno, solus annis. 40

Nam annodecimo octavo Jeroboami Regis Israel regnare cœpit Abiam super Judam XV. 1. & tribus annis regnavit super Jerusalem. v. 2. adeoque rexit hic Abiam anno Jeroboami 18, 19, 20. Sed anno vigesimo Jeroboam regnavit etiam Asa Rex Juda Abia filius, ut expressè dicitur v. 10. Ergo Asa hic uno anno ad regni clavum sedit cum patre suo Abia.

Josaphat filius. XXII. 42. - - - - - 25

Joram annos tres cum patre, & post eum - - - - - 4

Quòd enim Joram Regni fasces tenuerit annis 8. saltè cœptis dicitur IV. Regum VIII. 16. ubi hæc exstant: *anno quinto* (ineunte scilicet) *Joram filii Achab Regis Israël, & Josaphat Regis Judæ* (id est tempore quo adhuc ipse Josaphatus regebat) *regnavit Joram filius Josaphat Rex Judæ. Triginta duorum annorum erat, cum regnare cœpisset, & octo annis* (dum scilicet octavus flueret) *regnavit*

vit in Jerusalem. Quod verò regere cœperit Joram adhuc vivente patre, verba illa indicant: & *Josaphat Regis Juda.* Fuit autem annus quintus inceptus Joram Regis Israël, quo anno in consortium throni est admissus Joram Rex Juda, fuit inquam, quintus hic annus vigesimus tertius Regis Josaphat. Nam Joram Rex Israël regnavit anno decimo octavo Josaphat Regis Juda. IV. R. III. 1. quare cum Josaphat regnârit annis viginti quinque, cum eo quoque regnavit trienniò ejus filius Joram, videlicet anno 23, 24, 25. Reliquis verò quatuor annis expletis rexit solus. Et ita sentit Doctiss. Petavius quadrienniùm | duntaxat regiminis postobitum patris Joramo tribuens, atque sic videtur sentiendum; nam v. 25. l. IV. Regum c. VIII. dicitur. *Anno duodecimo Joram filii Achab Regis Israël regnavit Ochozias filius Joram Regis Juda.* Ergo iste Joram Rex Juda utpote regnum auspiciatus anno quinto Jorami Regis Israël regnum tenuit septem annis completis, seu octo cœptis, triennio videlicet cum patre, & quadriennio solus.

Dices: Si Joram Rex Juda regnavit anno quinto Joram Regis Israël, quomodo iste IV. R. I. 17. dici potest regnâsse anno secundo Joram filii Josaphat? Resp. hæc sinè dubio videri sphyngi haud ab similia. Quò textus concilientur prima fronte contrarii, mollis interpretatio adhibenda erit Petavio rursus probata, nempe dicendo Joramum Israëlitem duplex sortitum esse regni auspicium, primum anno 18. Josaphat post fratris sui Ochoziæ mortem, quod regnum sex annis nomine & autoritate Pro-Regis administrârit, donec anno vigesimo quarto Josaphat, qui annus simul erat Joram Regis Juda secundus, in Regem Israël à populo denique sit electus, sicque id salva bitur, quod perhibetur loco cit. IV. Reg. Conf. Joram Israëlita regnavit annis duodecim incipiendo ab anno decimo octavo Josaphat. Anno duodecimo post obitum Joram Regis Juda inceptu regnare Ochozias filius ejus. IV. R. VIII. 25. Ergo Joram Rex Israël regnavit septem annis cum Josaphat, & quinque cum Joram Rege Juda. Quare cum hic regnârit septem annis completis, necessatio anni tres Regni ejus coincidunt cum annis viginti quinque regni Josaphat. Et hoc eruisse pro mea chronotaxi sufficit, quacunque demum ratione salvetur textus ille, de Regno Joram Israëliti anno secundo regni Joram in Juda regnantis adito, quod dispiciendum Scripturariis relinquo.

Ochozias filius Joram IV. R. VIII. 26. regnâsse dicitur anno 1.

Nota

Nota Libro II. Paralip. XXII. 2. dici, hunc Ochoziam annorum 42. cum regnare coepit, ex quo inferri potest, tunc regnasse, quando patre suo biennio erat major, iste siquidem fuit triginta duorum annorum, quum regnum iniiit II. Paralip. XXI. 5. & octo annis regnavit. ibid. Idem Ochozias dicitur annorum viginti duorum in libris Regum IV. VIII. 26, ut ante dictum. Quare cum antilogia occurrat circa hos ætatis Ochoziæ annos in prædictis S. Scripturæ textibus, & ex I. II. Paralipom. sequetur *adynaton* seu impossibile, ut filius tempore excedat patrem suum, dicendum erit locum Paralipomenon in codicibus Hebræis fuisse depravatum. Hinc in editione Sixtina LXX. Interpretum loco annorum 42. ponuntur tantum 22.

Athalia mater Ochoziæ IV. R. XI. 3. & 4. occupavit regnum a. 6.

Joas filius Ochoziæ XII. 1. 40

Amasias filius ejus XIV. 2. 29

Azarias vel Ozias fil. ejus XV. 2. 52

Joatham illius filius XV. 33. 16

Dices iterum IV. R. XV. 27. refertur, Azariæ anno quinquagesimo secundo regnasse super Israël in Samaria viginti annis Phacee filium Romeliæ, at verò v. 32. perhibetur, anno secundo ejusdem Phacee regnum tenuisse Joatham filium Oziaz regis Juda: ergo statuendum erit aliquod interregnum inter Azariam, seu Oziam & Joatham Regis Juda biennii spatia complexum. Resp. rem salvari commode posse sine interregno. Anno enim Azariæ 52. ineunte coepit regnum Phacee Regis Israël, eodemque anno unà cum Azaria exspirante & 53. incipiente scilicet anno primo Joatham iniiit annus secundus Phacee: ergo jam potest dici, Joatham coepisse regnare anno secundo (inchoante nimirum,) Regis Phacee, licet nullus intercesserit Regni hiatus, qui ad anni capedinem extenderetur sed solum mentem unum aut alterum involveret. Deinde potuit Azarias mortuus fuisse ineunte anno sui Regni 53., & tamen dici, regnasse annos tantum 52, completos videlicet. Quòd verò annus secundus Phacee tantum captus computari debeat pro initio Regis Joatham, patet ex IV. R. XVI. 1. ubi Achaz, qui patri Joatham in Regno successit, dicitur regnare coepisse anno decimo septimo Phacee, cum Joatham regnasset annos sexdecim. Pone enim, elapsam fuisse anni unius sine Rege capedinem, annoque Phacee secundo expleto coepisse regnare Joatham, atque regnasse annis sexdecim, emerget annus decimus octavus Phacee pro initio Regni Achaz, cum tamen S. Pagina doceat primordia Regni Achaz deberi anno Phacee decimo septimo. Difficilioris lon-

gè solutionis nodi occurrunt in annis Regum Israël, verùm cum iis mea chronotaxis haud, indigeat, nec opus illos attingere.

Unum præterire nequeo, in Osee novissimo Rege Israël sese offerentem, cum & ipsam Regum Juda, quâ utimur, chronicam seriem turbare videatur. I. IV. Reg. XV. 30. hic Osee regnâsse dicitur pro Rege Phacee, quem occidit *vigesimo* anno Joatham filii Ozia, & tamen Joatham regnavit tantum annis sexdecim, ut supra dictum, certumque est protractam Phacee vitam ultra annos Joathan, cum iste, ut nuper ostensum, regnârit annis viginti, & decimo sexto Regni ejus anno datus sit in Regno Juda Successor filius ipsius Achaz. Igitur S. Scriptura necessariò intelligenda venit de anno vigesimo post assumptionem Joatham ad solium, quos tamen viginti annos ille non complevit, cum vigesimus Joathan fuerit Achaz filii ejus annus quartus. Et hinc primum major oritur difficultas. Si Osee Regnum Israël auspiciatus est anno quarto Achaz Regis Juda, cur S. Scriptura l. c. XVII. 1. memorat, eundem Osee anno duodecimo Regis Achaz regnâsse in Samaria super Israël annis novem? item XVIII. 1. anno tertio Osee regnâsse Ezechiam filium Achaz Regis Juda? Resp. tamen, istis utut intricatis minimè turbari debere chronologiam Regum Juda. Liquidò enim ex Historia horum Regum habemus, Joathano successisse filium ejus Achaz, huic verò Ezechiam Reges Juda, unâque regiminum eorum clarè definit annos. De Osee itaque Rege Israël duce Petavio id dicendum occurrit, regni ejus initium fuisse duplex, primum anno vigesimo Joathan, seu quarto Achaz, alterum anno duodecimo ejusdem Achaz qua verò de causâ fuerit illud imperium interruptum, haud satis constat. Fors dici poterit, primos novem annos regni illius Tyrannici, cum id proditoriè invaserit occiso Phacee IV. R. XV. 30., non fuisse pro legitimis agnitos, donec anno duodecimo Achaz, & nono ipsius Osee populi in hunc Regem conserferint, & subin ab ejus regimine annos putare cœperint. Illud certum, Osee istum anno nono Regni sui posterioris, & subditorum consensu aditi, qui fuit annus sextus Ezechia, ab Assyriis in captivitatem abductum, denique finem impossuisse regno Israël. Reg. XVIII. à versul. 9.

Ex dictis autem pro annis Regni Achaz, qui successit Patri Joathan, probabiliter colligitur, solos quindecim annos ipsi Achaz assignandos, licèt XVI. 2. dicatur, *sedecim annos regnâsse in Jerusalem*, potest siquidem hoc intelligi de 16, annis cœptis, non autem completis, ità ut primus absorptus sit ab anno ultimo Joathan, ultimus verò

verò à primo Ezechia. Imò si quis quatuordecim duntaxat annos tribueret Achaz, quod præstitit Petavius, adhuc is se tueri posset contra objectionem è S. Scriptura petitam. Verùm ego quidem nullam video id faciendi sufficientem necessitatem. Mediâ ire placuit assignando videlicet Regi illi annos quindecim.

Achaz igitur filius Joathan rexit XVI. 2. annos	15
Ezechias ejus fil. XVIII. 2. annos 29, duos cum patre, solus reliquos	27
Manasses ejus filius XXI. 1. annos	55
Amon ejus filius XXI. 19. annos	2
Josias ejus filius XXII. 1. annos	31
Joachaz fil. Josia XXIII. 31. menses tres	0 3
Joakim filius Josia, qui & Eliakim XXIII. 36. annos	11
Joachim filius Joakim dictus quoque Jechonias XXIV. 8. trimestri	0 3
Sedecias frater Joahim	11

Sub hoc, ut capituli initio dictum exusta urbe, & templo defecit etiam Regnum Juda IV. R. XXV.

Id, quod paulò ante de Ezechia dictum, quòd videlicet biennium regni 29. annis IV. R. XVIII. 2. definiti cum patre simul regnante exegerit, annos 27. reliquos solus, Chronologi complures dicunt, videturque necessariò dicendum, ne absurdum sequatur, vel repugnans communi sensui, quòd nempe Ezechias natus sit anno decimo ætatis patris sui Achaz, adeòque à novenni circiter fuerit generatus, id enim planè è SS. textibus inferri potest, si Ezechias solus annis viginti novem regnasset. Anno enim suo vigesimo Achaz regnare cœpit XVI. 1. additis quindecim, quos ei damus, annis regiminis, ætas illius triginta quinque annis definitur. Ezechias filius Achaz *viginti quinque annorum erat, cum regnare cœpisset.* XVIII. 2. demptis viginti quinque, si Ezechias primùm regere cœpit post mortem patris Achaz, ab annis ætatis paternæ triginta quinque, restant anni decem parentis, quando filius Ezechias natus est. Cæterum quòd Ezechias iste binis annis cum patre regnarit clarè sic conficitur. Annus duodecimus regni Achaz Regis Juda fuit annus primus Osee Regis Israël XVII. 1. Annus Osee tertius fuit primus Ezechia filii Achaz Regis Juda. XVIII. 1. Ergo anno decimo quarto Achaz (iste enim est annus tertius Osee, cum annus duodecimus Achaz fuerit Osee primus, ut nuperrimè dictum) anno, inquam, *decimo quarto Achaz* cœpit regnare Ezechias. Quare cum Achaz regnâ-

gnarit minimum annos quindecim, filius ejus Ezechias cum eo regnavit bienniō, annis scilicet regni Achaz & decimo quarto, & decimo quinto.

Quōd facilius colligi in unam summam queant anni hi regiminis regum Juda, non interrupta serie sub obtutum illos ponere libuit hoc ordine.

Æ. M. a. Æ. V.

Anni Salomonis post 4. Regni annum

Seu jactum Templi fundamentum	36	-	3010	-	991
Roboami ejus filii	17	-	3027	-	974
Abiam ejus fil.	3	-	3030	-	971
Afæ ejus fil. i. cum patre, solus	40	-	3070	-	931
Josaphat ejus fil.	25	-	3095	-	906
Jorami ejus fil.	4	-	3099	-	902
Ochoziæ ejus fil.	1	-	3100	-	901
Athaliæ matris Ochoz.	6	-	3106	-	895
Joas fil. Ochoziæ	40	-	3146	-	855
Amasiæ ejus fil.	29	-	3175	-	826
Azariæ eius fil.	52	-	3227	-	774
Joathan ejus fil.	16	-	3243	-	758
Achaz ejus fil.	15	-	3258	-	743
Ezechiæ ejus fil.	27	-	3285	-	716
Manassis ejus fil.	55	-	3340	-	661
Amon ejus fil.	2	-	3342	-	659
Josiæ ejus fil.	31	-	3373	-	628
Joachaz ejus fil.	0. 3. M.	-	3373	-	628
Joakim seu Eliakim fil. Josiæ	11	-	3384	-	617
Joachin filii ejus seu Jechoniæ	0. 3. M.	-	3384	-	617
Sedeciæ fratris Eliakim	11	-	3395	-	606

Summa annorum Regiminis Regum Juda. 421. 6. M.

Proin à condito ad destructum templum interceptiuntur anni 421. & desolatio hæc incidit in Æ. M. 3395. a. Æ. V, 606. quod e. o.



CAPUT V.

*Ostenditur ab excidio, seu desolatione Templi
usque ad ejus reparationem anno secundo Cyri in-
ceptam elapsos esse annos septuaginta & unum.*

AB anno undecimo Sedecia, quo destructa est sancta civitas una- cum templo Salomonico ortum ducere captivitatem Babylonicam auctorum, quos mihi consulere licuit, communior tenet opinio. Quamvis enim anno tertio Joakin, seu Eliakin Regis Juda multorum Hebraeorum contigerit cum Rege suo abductio in Chaldaeam, non tamen illi ira captivi abducti sunt, prout factum esse è SS. Paginis constat post ipsum Urbis Solimæ excidium. Cæterum quidquid pro hac sententia de anno tertio Eliakin, seu de ista captivitate à Prophetis maximè Jeremia prædictum afferri queat, id nullatenus derogare potest geminis omnino claris S. Scripturæ locis, quæ ostendunt captivitatem Babylonicam propriè dictam, seu annos LXX. completam, de qua toties mentio fit in SS. Bibliis, ab ipsa desolatione Hierapolis, & templi à Salomone constructi sua derivare primordia. Locus unus exstat L. IV. Reg. c. ult. v. 27. ubi dicitur: *factum est verò in anno trigesimo septimo transmigrationis Joachin Regis Juda (hic octennio post annum tertium Joakin, seu Eliakin translatus est Babylonem) mense duodecimo vigesima septima die mensis suble-
vavit Evilmerodach Rex Babylonis, anno quo regnare ceperat, caput Joachin Regis Juda de carcere; & locutus est ei benigne: & posuit thronum ejus super thronum Regum, qui erant cum eo in Babylone.* Regnum Evilmerodach ab Auctoribus communiter viginti duorum vel trium annorum periodo definiri solet. Balthazar ejus in regno successor ad regiminis clavum sedisse dicitur pariter viginti unum vel duos annos, ita, ut ambobus post Nabuchodonosorem magnum usque ad Darium Medum regnantibus anni regni competant quadraginta quatuor. Si ergo annis Jechoniae seu Joachin triginta septem, à quibus, ut sacer textus perhibet, Rex ille ex Jerusalem in Babylonem transmigrarat, addas annos eos quadraginta & quatuor, habebis annos LXXXI. & si insuper annos octo, propter octennium translati post annum tertium Eliakin Babylonem Regis Joachin, priori summæ adjungas, con-

D

seque,

sequeris annos LXXXIX. Adeoque si captivitas Babylonica auspici-
 um sumpsisset vel anno tertio Joakin seu Eliakin, quo anno ipse
 cum multis suorum subditorum ad tres annos Babylonem traductus
 est, ubi servivit Regi Chaldaeo, ut innuitur IV. R. XXIV. 1. vel an-
 no illo transmigrationis Jechoniae & plurimorum aliorum ex Judaeis,
 illa durasset annis 89, posterior vero captivitas annis 81. contra expres-
 sa Prophetarum oracula & communissimam omnium AA. sententiam.
 Anno siquidem everfi à Persis Assyriorum imperii, occisique à Cy-
 ro Regis Balthazaris, à quo anno principium sumit Epochæ devoluti
 ad Cyrum Regni Chaldaici, ut habetur Esdræ 1. cap. 1. & alibi, solu-
 ta est captivitas Babylonica annorum LXX. At vero si anno unde-
 cimo Sedeciae postremi Regis Juda septuagenaria hæc captivitas ini-
 tium traxisse dicatur, nil sequitur vel Prophetarum vaticiniis adver-
 sum, vel S. Scripturæ, aut receptæ Chronologorum opinioni repu-
 gnans.

Locus alter habetur Danielis IX, ubi expressè perhibetur ab an-
 no undecimo Sedeciae, seu ab excidio urbis & templi putanda esse
 exordia captivitatis Judaicæ in Chaldaeis. Ita Daniel. c. IX. 1. & 2.
*In anno primo Darii filii Assueri de semine Medorum, qui impera-
 vit super regnum Chaldaeorum, anno uno Regni ejus (Darius ille in
 consortio Cyri Babylonem subjugarat) ego Daniel intellexi in li-
 bris numerum annorum, de quo factus est sermo Domini ad Jere-
 miam Prophetam, ut complerentur desolationis Jerusalem septua-
 ginta anni.* Ecce captivitatem Babylonicam dilucidè nuncupat Je-
 rosolymæ desolationem, & non transmigrationem. Desolatio autem
 ista juxta Chronologos omnes, & rei veritatem IV. Reg. cap. ult.
 assertam, indubiè contigit anno undecimo Sedeciae, atque adeò patet
 intentum, neque video quisnam ritè perpenso textu utroque porro
 superesse queat dubio locus.

Anno itaque destructæ urbis & templi sub finem præcedentis
 capitis signato videlicet anno Æ. M. 3395 a. Æ. V. 606
 addantur, & demantur ipsi anni captivitatis 70 - 70
 anno primo imperii Chaldaici Cyri terminatæ. Ille enim Monar-
 cha, ut refertur 1. Esdræ 1. captivitatem solvit, & facultatem Judæis
 dedit Jerusalem ascendendi, templumque Domini rursus erigendi.
 Omnis captivorum multitudo duce Zorobabele hac Cyri licentia
 usi quadraginta duo mille trecenti sexaginta, exceptis servis eorum,
 te ancillis in urbem sanctam ex Chaldaea profecti sunt. Anno au-
 tem secundo adventus eorum in patriam, anno nempe 2do regni
 Cha

Chaldaici Cyri, ut ibid. perhibetur c. III. mense illius anni secundo Levitæ à viginti annis & supra constituti, qui urgerent opus Domini, & instarent super eos, qui illud opus faciebant in templo Dei fundato eo ipso anno, cum mense septimo anni superioris altare duntaxat ædificatum & dedicatum fuerit, ut constat ex cit. c. III. 8. 9. 10. item 1. 2. 3. adeoque addito anno uno, quò fiat Regni Babylonici Cyri annus secundus, consent anni 71. Quare dabitur annus *Æ. M.* 3466 - a. *Æ. V.* 535. quo post desolationem iterum templum fundatum, atque adeò ab ejus destructione ad alteram constructionem Jerosolymitanæ sacræ ædis elapsi sunt anni septuaginta & unus, q. e. o. Porro hæc templi reædificatio & fundatio non ita accipienda, quasi manum ultimam insigne id opus secundo Cyri anno obtinuerit. Hoc enim solùm contigit anno sexto Darii Hystaspis tertii, qui post Cyrum etiam Babylonico regno præfuerunt, Persarum Monarchæ, viginti circiter annis templi absolutam fabricam impediens Judæici nominis hostibus. Vid. I. 1. Esdræ c. VI.

Hactenus mundi ætatem ex SS. Paginis deducere licuit nullo alio assumpto adminiculo, quod vel profana historia vel alii temporum characteres poterant suppeditare. Delati inde sumus ad annum secundum fluentem Cyri regis, postquam Chaldæis quoque imperare coepit, ut per viginti & amplius annos Persis idem jam fuerat moderatus. Et quidem ad alteram hunc Cyri annum eo ex S. Scriptura vulgata pervenimus certitudinis gradu, ut re suis momentis ritè librata nullus prudenti cavillationi relinquatur locus. Quamvis enim in Judicium præsertim chronotaxi discussa sint varia, quæ forsivim intellectui non inferant, atque in iis præcisè sistendo non egrediantur omnes probabilitatis metas, neque certitudinem omnimodam attingant, si tamen annorum à promulgata lege veteri in tabulis exarata, ex I. III. Reg. c. VI. v. 1. notissima periodus, integra attendatur, neque hic quidpiam dubii superest. Ob Cainanum junio-rem seu diluvio posteriorem, sitne is Arphaxadam & Saleum inter Patriarcharum catalogo inferendus, mihi & RR. aliis chronologis certum est, nil ex ea lite mundi chronologiam titubare, cum utrovīs constituto certissimum esse debeat, natum esse Sale anno trigesimo quinto Arphaxadi. Hoc enim expressè & assertivè testatur Hagiographus Moyses, & anno illi trigesimo quinto meæ chronotaxi pertexendæ adhibito nullus alius SS. Paginarum locus, neque D. Luca, intersertus prædictus Cainan vel hilum derogat. Restat unicum dubium ob Abrahæ natales, an scilicet, septuagesimum, an verò cen-

tesimum tricesimum Tharæi patris annum illa nativitas incidit? Fateor hic ex Vulgata posse nos probabiliora quidem, non tamen penitus indubia & certa sectari, aut sectatos esse. Capite tamen 7. complanabitur difficultas illa indubio caractere Astronomico, Eclipsi videlicet Solis visa in Sinis paulò ante Cataclysmum.

A prædicto autem anno Cyri Regis chronologos videtur destituere Sacra Pagina, contenta referre aliquos posterorum Cyri, nequam expresso, ut in Regibus Juda liquidò fecerat, regiminis eorum tempore.

Putant quidem aliqui ex vaticinio Danieli factò de LXX. hebdomadis abbreviatis, adhuc porrigi à S. Scriptura Chronographis filum, cujus ope in mundi ætate pertexenda devenire queant ad baptismum Christi Ducis, indèque regrediendo ad ipsam Æ. V. Christianarum. Sed id quidem verum foret, si ex SS. Bibliis constaret de hebdomadarum Danielis exordio, quod paucis, quos novissimò secutus P. Cæsar Calin, ab anno primo Cyri, aliqui à sexto Darii Hystasp. plerique ab Artaxerxis longimani septimo, nonnulli denique ab ejusdem Regis anno vigesimo conjectando derivant. Nil proin certi inde posse conjici videtur. Et licet ipsi Auctores in hoc hebdomadarum initium consentirent, tota propemodùm difficultas manet, excepto anno Cyri primo, cum vetus Testamentum haud indicet, cuinam conditi Orbis anno Darii regni sextus, vel septimus aut vigesimus Artaxerxis sit illigandus. Supposita igitur, quæ in humanis penitus tolli nequit, fide aliqua humana de annis Imperii Chaldaici Nabuchodonosoris Magni, Cyri, & aliquot successorum ejus, quòd scilicet tali anno Regni factæ sint istæ vel illæ Luminarium Eclipses à fide dignis auctoribus relatæ, testèque Ptolemæo in Almagesto facilè Astronomorum veterum principe à Babylonis observatæ, placet hucusque ex SS. Litteris textam nostræ chronotaxos à rerum creatarum origine telam ulterius ad Æ. V. Christi pertexere. Signa etenim hæc siderea ejusmodi notæ sunt, & temporum characteres, ut ope eorum non tantùm in noticiam annorum, sed & mensium ac dierum infallibiliter devenire liceat Astronomorum unanimi asserto, quibus utpote rei hujus peritis Uranicæ scientiæ ignari credere debent. Ne autem filum usque ad Regnum Chaldaicum Cyri à SS. Bibliis porrectum in mea chronologia mundi omnino deserere videar, aliquid etiam dicam de præfatis hebdomadis Danielicis, alitque insistam viis indagini huic aptis, quòd hac ratione methodus una alteram confirmet, & ubi aliquo modo deficere videtur

decur Divinorum oraculorum indubia fides, chronotaxis humanis
hausta mediis certior reddatur. Sit itaque

CAPUT VI.

*Ostenditur ex notis Astronomicis, à secundo anno Impe-
rii Chaldaici Cyri usque ad Æram vulgarem Christi
ineuntem intercipi annos quingentos triginta
quinque.*

Constat ex Ptolemæi Almagesto observatas Babylone olim has
Lunæ Eclipses, videlicet anno quinto Nabuchodonosoris ma-
gni, Cambysis septimo, Darii Hystaspis anno vigesimo & tri-
gesimo primo, & alias plurimas scopo tamen meo haud ne-
cessarias, ritè notato anni tempore, quo Luminare minus defecit,
obscuracionis itidem quantitate, & specie, num scilicet ad Boream
vel Austrum sidus passum sit luminis solaris, terræ objectu subtrahit,
defectum. Notissimum autem Astronomiæ cultoribus, naturaliter
haud posse fieri, ut gemini ejusdem Luminaris defectus intra sæculum
etiam integrum recurrant anni die & hora eadem, præsertim ejusdem
& quantitatis, & qualitatis; atque eadem in terraquæ plaga, neque enim
id permittit lunæ cursus, neque nodorum ejus motus, circa quos
duntaxat in Pleniluniis sidus illud obscurari potest, contra signorum
Zodiaci seriem peragi solitus. Si proin è tabulis Uranicis lumi-
narium motiones complexis, saltè ubi eæ fuerint melioris notæ,
quales hodie complures suppetunt, in Eclipsis cujusdam diem, ho-
ram, & maximè lunæ obscuracionis speciem eandem, quam fide
digni observatam testantur, hisce, quæ modò dicta, & loco observa-
tionis ritè notatis (licet dubium adhuc foret de integro sæculo ob-
scuratae lunæ plenæ, ne dicam unius vel paucorum annorum) in an-
num quoque ipsum feliciter incurristi, sive dein ejusmodi inventus
annus Æram vulgarem Christi præcesserit, sive fuerit primùm conse-
cutus. Supputavi porro è tabulis Parisinis à Philippo Hirio anno
præsentis sæculi secundo Lutetiæ in lucem editis, & viginti annis
post Ingolstadii reimpressis, supra insinuos quatuor lunares de-
fectus, & ope præstantiorum harum tabellarum in tempora anni &
quantitates, nec non species earum Eclipsium ita deveni, ut nulli si-

dereæ scientiæ perito, vel minimus scrupulus queat superesse de ipso anno, quo singula illa Lunæ deliquia contingere. Brevitatis ergo solos admetior calculorum Epilogismos, ut cum Babylone observatis conferri possint. Suppono autem Babylonem duabus & sesqui horis Lutetia Parisiorum, pro quo meridiano supputatæ illæ Tabulæ, in ortum vergere.

Primæ itaque Eclipsis medium inde eruitur Babylone anno 621. ante Æ. V. Christi. d. 21. Aprilis, tempore vero 17. hor. 28. sole existente in gradu arietis 24. m. 20. & Luna in signo opposito Libræ gradu & minuto eodem, nodo Boreo 5. signis 20. grad. & totidem minutis à luna distante. Hinc Planetæ latitudo hor. decrescens 50. min. 35. sec. minima centr. lunæ, & umbræ distantia 49. min. 50. sec. semid. lunæ 14. m. 50. sec. umbræ 39. min. 30. sec. adeoque scrupula deficientia 4. m. 30. sec & hinc maxima Eclipsis quantitas I. digiti. 48. scrup. sidere ex parte austrina obscurato.

Ptolemæus l. 5. c. 14. ita hanc Eclipsin refert. *Anno quinto Nabopallassari* (ita scriptor ille cum aliis veteribus Nabuchodonosorem magnum vocat) & *Nabonassari anno 127.* (est hic rex Assyriorum Salmanasar, qui IV. Reg. XVII. cepisse dicitur Samariam Regiam Israelis Regum, translatisque in Assyriam tribus finem imposuisse Regno Israel) *observata Babylone Eclipsis Luna inter 27. & 28. Athyr* (sunt menses Ægyptiorum, quorum dies ad calendarii Juliani dies methodo facili in Almagesto novo & Astronomia reformata Ricciolii tradita) *circa horam sextam post mediam noctem defecit ad summum quarta pars diametri Lunaris ad austrum.* Ita ille. Athyr diei 27. in calend. Juliano congruit dies 21. Aprilis: ergo cum ista die jam ante septendecim horas 28. minuta astronomice absoluta tabulæ maximam Eclipsin signent tempus supputationis, seu dies 22. Aprilis duobus minutis horariis minus hora sexta matutina satis congruit tempori observationis. Species quoque calculata obscurationis respondet observatæ utrobique, scilicet sidere in partibus austrinis obscurato. Quantitas quidem è tabulis minor eruitur unius tantum digiti, 48. scrup. cum ferè tres à Ptolemæo signentur. Ad sciendum istos Babylone non potuisse observari luna circa horam sextam matutinam jam infra horizontem mersa, sed solum ex aliquot phasibus Babylone notatis sub initium Eclipsis ibidem visibile ab ipso Ptolemæo fuisse conjectura quæpiam definitos, ubi facilè medii & amplius digiti Ecliptici error contingere potuit. Reliquum, quod deest imperfectioni tabularum quivis haud

gravatè tribuet, qui compertum habuerit etiam nostro hoc sæculo, quo tabulæ Hirianæ concinnatæ, tantundem quandoque in quantitate defectuum lunarium eas à cælo abluere. Annus autem pro hoc calculo assumptus est sexcentessimus primus ante Æram vulg. Christi, adeoque hunc & nullum alium ista Eclipsis citra omne dubium designat.

Eclipsis secundæ medium supputando collegi anno a. Æ. V. quingentesimo vigesimo tertio die 16. Julii Babylone temp. vero hor. 11. 54. min. 30. sec. luminaribus sitis in Caneri & Capricorni gradu 16. minuto 40. nodo boreo signis 11. grad. 22. & 31. min. in signorum serie à luna tunc recedente, cui argumento, ut Astronomi vocant, latitudo sideris respondet 39. min. 20. sec. eaque australis ac decrescens, & arcus inter centra 38. m. 50. sec. Semid. lunæ erat 14. min. 50. sec. umbræ 39. min. 30. sec. adeoque Ecliptica scrupula 15. m. 30. sec. & inde obscurationis digiti sex min. 16. discolor. Ptolemæus libr. 5. c. 14. ita de hoc lunæ deliquio. *Anno VII. Cambysis Persarum Regis Nabonassari 225 observata Babylone luna Eclipsis nocte inter 17. & 18. Phamenoth hora prima ante mediam noctem, qua defecere ab arcto digiti sex.* In quantitate & specie Eclipsis supputatio phænomeno bellè respondet, tempus atamen calculi integrâ ferè horâ ab observatis dissidet, quod adscribi debet tum aliquali tabularum vitio, tum fortè etiam observationis, cum medium Eclipsis accuratè quoad tempus æstimari nequeat, nisi ex initio & fine ritè notatis de eo iudicium feratur, vel ex aliis binis phasibus sibi mutuò respondentibus, ut ex digitis æqualibus immersionis & emerisionis. Accedit, quòd si obscurationis quantitas sextum pollicem quarta digiti parte, ut è tabulis elicitur, excefferit, sex digiti eclipsati minutis horariis septendecim citius notari debuerint, quàm Eclipsis maxima reverà contigit, ut liquebit defectus istius lunaris organicam delineationem expediendi. Sed minutia hæc, imò majora etiam supputationis ab observatione dissidia curatori quidem Astronomiæ, nil tamen chronologiæ obstrepere queunt. Evidens siquidem est, nec anteriori nec posteriori sæculi die 16. Julii fieri potuisse Eclipsin, in qua sidus dimidiam circiter sui partem ab arcto deficeret, si anno quingentesimo vigesimo tertio defectus huiusmodi incidit. En demonstrationem, & quidem ex lege nodorum lunæ peritam, ne quis nodum in scirpo hîc forsan quærat. Exploratum est lunas plenas ad eosdem mensium dies non redire, nisi transacta Enneadecaeteride, seu annorum novendecim evolutio spatio. Motus utriusque nodi lunaris eodem tempore ultra revolutionem integram

est

est 7. grad. 27. min. 20. sec. quibus debetur latitudinis lunæ variatio in Eclipsibus 38. min. proximè: quoniam igitur anno a. Æ. V. 523. die 16. Julii cum latitud. austrina 39. min. proximè obscurationis quantitas à borea sex circiter erat digit. annis novemdecim ante & post facto eodem die 16. Jul. utrobique plenilunio (nil hic sum sollicitus de horis, quæ absque dubio ab invicem multum distabunt, nec de minutis in loco solis interea parum variato ob anni Juliani formam intra Tetraeteridem, seu quadringentorum annorum periodum gradu integro, aut die uno à vero abludentem, ut manifestum est ex castigatione calendarii Jul. Gregoriana) facto, inquam die 16. Jul. plenilunio, anno quidem ante Æ. V. 542. latitudo austrina lunæ emergit 1. gr. 17. min. cum qua, ut est Astronomiæ tyronibus notum, nec recens in Anglia inventus miræ præstantiæ tubus opticus Eclipsin in luna dispiciat, anno verò a. Æ. V. 544. quo alterum die 16. Jul. commissum est Plenilunium, latitudo sideris deficientis minutum unum non excedebat, adeoque obscuratio fuit lunæ totalis ac penè centralis. Absoluta rursus Enneadecaeteride, seu annis a. Æ. V. 561. & 485. die 16. Julii in plenilunio anni prioris latitudo lunæ merid. fuit 1. gr. 55. min. in qua de Eclipsi nec somniandum, fluxeritque non unum, sed plurima sæcula fortè ad ipsam mundi originem, donec die 16. Julii lunam plenam consequare in 39. minuto latitudinis Austrinæ, seu ubi digitis scilicet sex ab arcto sidus à terræ umbra infici potuerit. In plenilunio verò anni a. Æ. V. posterioris seu 485. lunæ latitudo mutavit speciem è meridionali in borealem migrans, quantitatis 37. min. proximè. Cum autem huic debeantur digitis circiter sex obscurationis disci lunaris non ab arcto, sed ab austro, isti ante Æ. V. anno 485. relata à Ptolemæo Eclipsis quadraret, ut pugnus ad oculum. Anno 466. incurrente in 16. Julii rursus plenilunio, auctaque lunæ latitudine minutis 38, ea extitit borealis 1. grad. 15. min. adeoque planeta egressus Eclipsis possibiles terminos, quod à fortiori annis Æ. V. propioribus necesse est contigisse.

Eclipsis tertia medium è tabulis Hirii Babylone attigit anno a. Æ. V. 502. die 19. Novembr. t. v. hor. 12. 18. luminaribus oppositis in Scorpio & Tauro 21. gr. 52. min. nodo Bor. à luna distito 5. sign. 20. gr. 40. min. adeoque latitudo tunc erat septentr. decr. 48. min. 50. sec. & minima centrorum distantia 48. min. semid. lunæ 14. min. 45. sec. umbræ 38. 50. adeoque digitis obscurati in disco lunari austrino 2, d. 16. scrup. Ptolemæus l. iv. c. 9. Anno inquit,

inquit, *vigesimo Darii Hytaspida, Nabonassari 246. Eclipsis luna Babylone visa inter 28 & 29 Epiphi horâ post Solis occasum sexta 20. min. & ante mediam noctem minuto 24. defecere autem ab austro digititres.* E quibus patet notatam à Babyioniis Lunæ defectionem illam ipsam esse, quam Hirii tabulæ in 19. Nov. anni a. Æ. V. 502. signant.

Denique quartum plenilunium eclipticum ab iisdem tabellis exhibetur anno a. Æ. V. 491. die 25. Aprilis, Babylone temp. vero maxima defectio contigit hor. 10. minuto 53. Sole in Arietis & Luna in Libræ gradu 28. 26. min. $\frac{1}{2}$. positis. nodoque boreo inde distante 5. signis 19 grad. 9. min. atque Luna habente latitud. bor. decresc. 56. min. 48. sec. cum distantia centrorum 55. m. 50. s. lunæ semidiam. 15. m. 50. s. umbræ 43. m. 20. s. Hinc obscuratio disci lunaris ab austro 0. dig. 48. scrup. Ptolemæus locò nuper citato ita habet. *Anno 31. Darii Hytasp. 257. Nabonass. Eclipsis observata Babylone nocte sequente diem tertiam Tybi, hoc est in medio hora sexta nocturna. Defecere autem duo digiti ex parte Australi Luna.* Teste Ricciolio in Astronom. reformata Ptolemæus relationi adductæ subjungit: *Medium enim tempus mediâ horâ præcessit medium noctis Babylone.* Adeoque medium Eclipsis ibidem visum deducitur media duodecima nocturna, quod sufficienter congruit tabulis Hirii præsentis negotio, licet dissidium quantitatis intra eandem tamen speciem, integrum pollicem superans etiam hinc notabilem utique in Astronomia tabularum defectum arguat.

Patet proin ex his minoris luminaris deliquiis convenientia calculi cum phasibus Babylone visis in die mensis, diei hora, obscurationis specie, atque etiam quantitate digitorum, quantum chronologiæ sufficit, imò superat pro anno ante Æ. V. Christi inde citra ullum scrupulum inferendo. Discrepancia autem supputationis ab observatione aequalis, vel imperfecti tabularum neque diebus nostris cælo examussum jugiter respondentium, vel, quod verosimilius videtur, ipsarum observationum vitio commodum dabitur. Quàm pronum enim sit aliquot horariorum minutis inermi oculo, & pluribus deficientiæ scrupulis, observando ejusmodi phænomena, à scôpo abluere, Astropili nôrunt, optimæ notæ telescopiis ejusmodi cæli spectacula arbitrari solitis. Plura capientibus dabit P. Ricciolius Astron. ref. I. 2. c. 4. ubi ex professo de incertitudine observationum antiquarum tractat, spectando scilicet *accribiam* astronomicam, quæ

E

nil

nil derogat chronologicæ certitudini. Non enim ex horis, sed statis mensium diebus, quæ Ecliptica plenilunia contingere, indagine certissima annos venamur, atque etiam assequimur, licet anni illi fuerint Hecubâ & Sibyllâ vetustiores.

Quò jam ex his temporum inconcussis characteribus deliquis videlicet lunaribus id evincam, quod intendo, sic ulterius discurro. Annus decimus nonus Nabuchodonosoris respondet anno undecimo Sedeciæ, quo anno Solimæa urbs cum templo igni jussu Chaldæi Regis succensa, uti dicitur IV. Reg. XXV. 8. *Mense quinto septima die mensis: ipse est annus nonus decimus Regis Babylonis: venit Nabuzardan Princeps exercitus, servus Regis Babylonis, in Jerusalem, & succendit Domum Domini, & domum Regis &c.* Annus hujus desolationis Jerosolymitanæ erat, ut in præcedentibus est ostensum, annus à condito orbe, seu Æ. M. 3395. ante Æ. V. 606. ergo sub ductis anno decimo nono Nabuchodonosoris annis quatuor (anno siquidem illius Monarchæ quinto contigit prima Eclipsis è quatuor antè ex Ptolemæo relatis) si anni quindecim reliqui æris M. & V. subtrahantur & addantur, obtinebimus anno quinto Regis Nabuchonodof. quo antè dictum lunæ deliquium spectatum Babylone, annum æræ mundi 3389 a. Æ. V. Christi 621. si igitur anno 3380. Æ. M. addas annos à prima nostra Eclipsi usque ad æram vulg. transactos 621. obtinebitur Æ. M. annus 4001. seu annus primus Æræ vulgaris, à quo annus secundus Cyri, seu, ut capite V. ostensum, Æræ mundi annus 3466. distat 535. Ergo à 2. do anno Cyri ad Æ. V. Christi intercipiuntur anni quingenti triginta quinque. Q. E. O.

Notandum per hanc Nabuchodonosoris anno quinto, uti & alteram anno septimo Cambysis notatam à Babylonis Eclipsin validè confirmari id, quod supra diximus de initio captivitatis Babylonicæ septuagenariæ, cujus exordia, ut aliàs innuimus apud Chronologos sunt controversa, multis ab anno tertio Joakim, seu transmigatione complurium ac nobilliorum cum Rege suo in Babylonem, ea derivantibus, aliis melius ac SS. Paginis conformius ad annum desolationis seu undecimum Sedeciæ reducuntibus. Cùm enim annus quintus Nabuchodonosor distet ab Æra V. annis 621, annus autem septimus Cambysis annis 522, hi ambo ab invicem recedent 98. annorum intervallo, atque adeo ab anno tertio Joakim annus septimus Cambysis elongabitur 102. annorum periodo. Nam Joakimi annus tertius ab undecimo sedeciæ dirimitur annis novendecim, uti liquet ex serie

non

non interrupta Regum Juda calci capitis IV. adiecta, cum ergo annus quoque primus Nabuchodonosor, ut paulò ante ostensum, ab anno undecimo sedecia etiam novendecim annis recedat, annus hic tertius Joakim confluit cum anno primo Regis Babylonii. Anno proin quinto istius Monarchæ distante annis 98. à septimo Cambylis, primus Nabuchodonosoris, seu tertius Joakim annis 102. elongabitur ab anno Cambylis septimo. Cyri imperium Chaldaicum chronographi passim octenniò, aut novenniò circumscribunt. Cyro Patri successit Cambyles: ergo Cyri annus primus Regni Babylon. seu annus solutæ Judæorum captivitatis à septimo Cambylis differt 14. vel 15. annorum circulo. Deme hanc temporis differentiam annis 102, & invenies distantiam anni tertii Joakimi ad finitum Hebræorum mancipatum Babylonicum (juxta SS. Biblia & receptam omnium Scriptorum septuaginta annis definiendum) annorum 87. vel 88, quod multum excedit numerum LXX. At verò si à Sedecia anno undecimo, seu ipso anno desolationis Jerusalem exordiare calculos septuagenaria illius captivitatis, eam præcisè, quæ requiritur, temporum revolutionem deprehendes. Ab anno siquidem quinto Nabuchodonosor ad annum septimum Cambylis intercurrunt anni 98. & annus septimus Cambylis, ac primus Cyri ab invicem 14. vel 15. annis distant. ergo annus quintus Nabuchodonosoris, & primus Cyri distabunt annos 83. vel 84. adeòque annus decimus nonus Nabuchodonosoris undecimus videlicet Sedecia seu annus desolationis & primus Cyri intercipient annos 69, vel 70. Ex quo manifestè patet intentum, & unà colligitur non novem, sed octo duntaxat Babylonii regiminis annos tribuendos Cyro, cum certum sit captivitatem durasse annis LXX.

Eclipsis altera Cambylis anno septimo fluente visa distat ab æra vulg. Christi intercapedine annorum 523. Istos unà cum annis sex regni Cyri, quos ipse à cæpto instaurari Templo sacro adhuc supervixit, uri & sex annis Regiminis Cambylis, quando defectus ille lunaris Cambylis anno septimo currente observatus est, adde anno æræ mundi, Cyri anno secundo respondentem, videlicet anno 3466. & conficietis annum Æ. M. 4001. à priore distantem annis 535. ut supra. Imò neque opus vel per ambages primùm deducere, ut nuperrimè factum, vel ex profana historia supponere annos imperii Babil. Cyri octenniò definiri. Nam citra hoc suppositum ita procedere licet. Annus nonus decimus Nabuchodonosoris seu desolationis temporis est Æ. M.

annus 3395. & ut supra ostensum istius Regis quintus erat annus $\mathcal{A}.$ M. 3380. jungantur anni 98. quibus ambæ Eclipses prima à secunda discriminantur, fiet annus $\mathcal{A}.$ M. 3478 his superadde & distantiam Cambysianæ Eclipses ab $\mathcal{A}.$ V.

annorum 523 & habebis orbis conditi $\mathcal{A}.$ V. ineunte anno primo 4001 qui annus $\mathcal{A}.$ M. ut patet à secundo Cyri, seu ab anno $\mathcal{A}.$ M. 3466 nuper definito annis dirimitur 535 q. e. o.

Deliquium lunare tertium anno Darii vigesimo Babylone notatum ab $\mathcal{A}.$ V. removetur annis 502 ab Eclipsi verò observata ibidem anno quinto Nabuchodonosol. annis 119.

Horum annorum summa 621 addatur respondenti quinto Nabuchod. seu anno $\mathcal{A}.$ M. 3380 & iterum resultrabit annus $\mathcal{A}.$ M. primus 4001 qui ab anno secundo Cyri seu ab $\mathcal{A}.$ M. anno 3466 rursus distat annis 535 q. e. o.

Cæterum cum Cambysi communiter tribuantur octo anni Regiminis completi, sic alia via inceditur. Annus desolationis, seu initii captivitatis Babyloniæ,

ostensus est competere anno $\mathcal{A}.$ M.	3395
captivitas illa duravit annis	70
addatur annus secundus Cyri	1
uti & reliqui Chaldaici hujus Monarchæ regiminis	6
Regni Cambysis anni	8
Darii anno currente 20. facta Lunæ Eclipsis	19
distantia hujus anni 20. Darii ab $\mathcal{A}.$ V.	502

Ergo annus $\mathcal{A}.$ M. ineunte anno primo $\mathcal{A}.$ V. Christi	4001.
subtrahatur hinc annus $\mathcal{A}.$ M. anno 2. Cyri debitus	3466
remanebit distantia hujus anni ab $\mathcal{A}.$ V.	535 q. e. o.
Similiter Eclipsis quarta anno 31. Hytaspidæ ab $\mathcal{A}.$ V. distans annis	
491, ab Eclipsi Nabuchodonosorea visa a, $\mathcal{A}.$ M.	3380
differt annis	130
si ergo istos & simul annos usque ad $\mathcal{A}.$ V.	491
in unam summam conflaveris, habebis a, $\mathcal{A}.$ M.	4001
ab anno secundo Cyri seu $\mathcal{A}.$ M.	3466
iterum recedentem annis	535 q. e. o.

vel

vel anno 2. Cyri, qui erat <i>Æ. M.</i>	-	3466
adde annos Regni Chaldaici residuos	-	6
uti & annos, quibus imperavit Cambyfes	-	8
atque Darius, dum Eclipsis contigit.	-	30
Item annos distantia anni 31. Darii ab <i>Æ. V.</i>	-	491
summa ut alias exsurget, <i>Æ. M.</i> ineunte <i>Æ. V.</i>		4001 a ⁿ is 535.

à secundo Cyri recedens q. e. d.

Habemus ergo Mundi conditi ætatem ad vulgarem æram Domini immediatè quidem ex sola Sacra Scriptura deductam usque ad annum secundum imperii Babylonici Regis Cyri, inde verò tum ex SS. Bibliis asserentibus nonum decimum annum Nabuchodonosoris Magni cum Sedecia Regis Juda anno undecimo, aut ultimo Regni ejus confluere, tum ex astronomorum relationibus annum quintum ejusdem Chaldaici Regis celebrem fuisse lunari Eclipsi memorantium, mediatè demonstratam, aliisque tribus antè adductis ejusmodi lunari- bus defectionibus infallibilibus naturaliter temporum characteribus confirmatam. Placet jam eandem ulterius stabilire ex LXX. Danielis hebdomadis, uti & annis Sabbaticis ex fonte Instrumenti veteris haustis, quò etiam immediatè ex SS. Bibliis mundi ætas à *scilicet* origine usque ad *Æ. V.* ritè definiatur. Antequam id præstem interfero aliqua de antiquissima Solis Eclipsi in Sinis apparente anno diluvii, qua expediatur ambiguitas in chronotaxi mundi cap. V. inlinuata.

CAPUT VII.

Et vetustissima solis Eclipsi in Sinis visa ostenditur, natum esse Abram anno septuagesimo Thare patris sui.

PHænomenon hoc cœleste in priscis Sinentium monumentis signari Græciò ad me scripsit Author Cosmangeli P. Josephus Stöcklein, supra ad calcem cap. 2. citatus. Ejusmodi documentis cum instructum abundè esse appendix chronologica parti XVI. annexa docet. In iis autem asseritur, proximè ante diluvium perfectam

contigisse planetarum omnium conjunctionem, adeoque arctam luminarium synodum, qualis est sola ecliptica. Cataclismus porro Moyſis testimonio Genes. VII. inii die septimo decimo mensis secundi, Eclipsis proin illa Solis in Sinis visa evenerit alterâ anni diluvianæ Neomenia diebus sexdecim ante exitiales aquas.

Tekupha Nisan, seu cardo Judaici anni jugiter incurrens in mensem primum lunarem diluvii temporibus versabatur circa diem 12. Aprilis in forma anni Juliani. Astronomicæ tabellæ Philippi Hirii anno 2344 (quo Iubin colligetur factum Solis deliquium in China apprens) ante Æram vulgarem Christi reponunt verum Æquinoctium vernale in prædictam diem Aprilis 12. mediâ quintâ ante meridiem Parisiis. Post hunc Solis in Arietis primordia ingressum anno eodem novilunium mensis secundi eclipticum in meridiano Parisiensi celebratum est die quinta Junii hor. 8. ante merid. Sole & Luna tunc versantibus in Tauri gradu $22\frac{1}{2}$. Nôdo verò boreo in 28. gradu Scorpil, adeoque argumentum latitud. lunæ signorum quinque & 24. grad. cum dimidio, cui respondent latitud. bor. decreſcentis scrupula 29. prima circiter. Paralaxis horizontalis Lunæ à Sole minorum 58, motus horarius 32, aggregatum semidiametrorum sideris utriusque $31\frac{1}{2}$. Confecto his elementis Eclipsis typo consueta hodiernis Astronomis methodo organica, obtinui maximam Phæbi obscuratorem Pekini accidisse eodem die quadrante post quintam vespertinam undecim penè digitorum, modica duntaxat austrini disci solaris portione non obtenebrata. In parallelis Pekinensi borealioribus, locisque magis ad ortum sitis totaliter Phæbus defecit.

Jam verò putatis juxta placita Hirii tabularum mensis secundi noviluniis inter annos ante Æ. V. Christi adum 2400, & 2408, uti & 2340, ac 2348, quos inter octennii utrobique terminos, sive dein Abami natales inciderint in annum centesimum tricesimum, sive in septuagesimum Thare patris, nullum ex his noviluniis occurrit vel minimam Solis eclipsis inducens in regiones Sinici Imperii, unico excepto anno 2344, quo die quinta Junii sub vesperum insignis facta in plagis Sinenſibus Phæbi obscuratio: ergo tenendum erit, isto & nullo alio, qui controverti queant, anno signandam arctam illam luminarium synodum, quæ in Sinicis priscis monumentis notatur paulò ante universale diluvium contigisse, alterâ videlicet anni illius neomenia. Illationis vim clarè percipient Astronomiæ gnari, præsertim, si ipsi-

met

met computi laborem subire voluerint, alii haud imbuti scientiâ Astro-
nomicâ credere debent ejus artis peritis.

Inter limites autem prædictos stare debere omnem hic annorum
amphiboliam è superiùs dictis in mundi chronotaxi satis liquet. A
diluvio siquidem ad Legem promulgatam è SS. Paginis liquidò de-
ducuntur anni 797. supposita nativitate Abram anno septuagesimo
Thare, vel 857, si Patriarcha is natus ponatur anno patris sui centesimo
trigesimo, adeò ut omnibus ritè perpensis ab ea annorum periodo vix
unus redundet, aut deficiat. A Legis promulgatione ad condi cœ-
ptum Salomonicum templum anni intercipiuntur præcisè 520. inde
ad ejusdem templi desolationem anno undecimo Sedecia Regis Ju-
da factam fluxère anni minimùm 420. vel summùm 424. Certè
pauciores, aut plures in sacra historia Regum Juda haud facile quis-
quam colliget. Ab anno porro undecimo Sedecia, seu decimo no-
no Nabuchodonosoris ob eclipsin lunarem anno quinto hujus poste-
rioris Monarchæ à Chaldæis notatam astronomica evidèntia chro-
notaxis mea deduxit ad Æ. V. annos 606, quibus in unam summam
redactis terminis à cataclismo ad aram vulg. Christi colligitur an-
norum series maxima 2348, vel 2408, minima 2342, vel 2402. In-
ter hosce autem annos nullus sese offert mensis secundi ecliptica sy-
nodo insignis præterquam 2344. ante prædictam Christianorum Æ-
ram, qui annorum bis mille trecentorum quadraginta quatuor cy-
clus resultat ex constitutis Abrami natalibus anno Tharæi septuage-
simo, longè major, si Abram ortus dicatur genitore Thare atatis
suae annum centesimum tricesimum numerante, igitur rejecto poste-
riore prius erit afferendum.

Amphiboliæ, quæ in mundi chronotaxi sese offerebat ob Abra-
miticos natales ita sublata ope solaris deliquii apud Sinenses, ut ve-
tustissimi eorum annales referunt, spectati paulò ante cataclismum,
adhuc duo videntur obstare posse. 1. quòd luna nova in quintam
Junii incurrens non secundum, sed tertium mensèm designet. Ex
celebratione enim Paschatis Judaico populo subin divinitus præce-
pta constat, Neomeniam Nisan, seu primi mensis neutiquam eam
reputari, quæ vernum Æquinoctium sequitur, sed cujus luna deci-
ma quarta vel in ipsum Æquinoctium incidit, vel post incursum So-
lis in vernalem sectionem celebratur. Neutrum autem horum, ut
patet contigit anno 2344. ante Æ. V. Christi. 2. Quia non liquet,
an mensis primus anni sacri Genesis 7. descripti à Tekupha Nisan, seu
ver-

verno æquinoctio, aut à Tekupha Tifri seu ab æquinoctio autumnali auspicia sua habuerit. Notum siquidem est, Hebræos duplex anni sui initium fuisse subin sortitos, primum à Tekupha priore, alterum à posteriore, et illa quidem anni lacri, ista politici dicebatur caput, seu primordium.

Sed respondeo ad 1. post indictam à Deo Israëlitis solennitatem paschalem primum anni Sacri mensẽ habitum esse illum, in quo luna decima quarta vel in sectionem vernam vel immediatè post illam incurreret, ex Josepho & Philone Scriptoribus Hebræis certum esse, quòd autem ante cataclisum id quoque fuerit observatum nulla satis congrua ratio suadet. Imò oppositum inde colligitur, quòd creato juxta probabiliorẽ Authorum, Saliano teste, in sectione æquinoctiali ipso sole, primum novilunium annis 1655. completis ante diluvium celebratum fuerit die 3. Maji, annis verò 1656. ante illam fatalem eluvionem die 14. ejusdem mensis, ut Hiriã tabulæ liquidum faciunt, è quibus æquinoctium vernum eruitur 24 vel 25. Aprilis. Protoplasti igitur nostri annum lunæ solarem à nulla alia Neomenia auspiciari potuere quàm ab ea, quæ post condita ambo Luminaria primò commissa est, seu ab illa, quæ veris æquinoctium proximè fuit secuta. Si itaque primo orbis conditi anno mensis secundus Junii calendarii Juliani respondebat, idem jure diei poterit de ipso anno, diluvii, quo die 5. Junii solis deliquium contigisse in Sinis vel maximè visibile Uranicæ tabulæ demonstrant. Imò nullo ex annis controversis supra adductis phænomenon eclipticum solare mense secundo in China spectabile ex iis tabulis coniciet, sive mensem illum secundum accipias in sensu à me intento, sive in illo quem methodus celebrandi Paschatis subin præscripta exigit, nisi anno ante Æ. V. 2344.

Eadem ferè datur responsio ad 2um. esto enim, annum cataclismi iniisse à Tekupha Tifri, nullam ex annis controversis, mense secundo à SS. Pagine certo, Solis eclipsin in China apparentem nancisceris præterquam anno 2343 die 18. Novembris, quo in locis saltem Pekino australioribus, magisque ad meridiem sitis paulò ante occasum maximam sui disci partem Phæbus obscuratus videri potuit. Quamvis ergo unde unde demum evinceretur, annum cataclismi à prima Tekuphæ Tifri Neomeniã sua esse auspiciatum primordia, nil tamen inde conficeretur, nisi quòd Abram non 130 anno, sed 70 patris sui

Thare

Thare natales sortitus sit, ut adeò stante veritate eclipsis solaris in China paulò ante diluvium apparentis liquida maneat præsentis controversiæ decisio, cum in utraque suppositione tam vernalis quam autumnalis Tekuphæ nulli alii solis deliquio apud Sinenses visibili insignes anni congruant præterquam bis millesimus trecentessimus quadragesimus quartus die Junii quinta, & 2343. die 18. Novembris.

Ex eo ipso phænomeno solis deficientis ante mundi naufragium apud Sinenses spectato validè confirmari potest, quòd capite secundo dictum, Saleum videlicet natum anno Arphaxadi trigésimo quinto: Si enim Cainani ætas deducta ibidem orbis conditi chronotaxi præterea addatur, diluvium à vulgari Æra Christi distaret 2374. vel 2434. annis, quibus tamen, uti & aliquot annis ante, aut post nullum habetur indicium eclipsis solis mente secundo in Sinis visibilis, ut rem ipsam periclitanti Uranophilo manifestum evadet. Sed difficultas ea, ut loco cit. ostensum, textam à me ex ipsis SS. Paginis chronologiam nil valet interturbare, sive dein inter Arphaxad, & Sale interserendus venerit ipse Cainan, quod ob irrefragabile D. Lucæ testimonium mihi quoque probabilius apparet, sive non sit interserendus, prout Petavio & aliis visum.

CAPUT VIII.

Stabilitur Mundi hactenus definita ætas quater mille annorum usque ad æram vulgarem Christi ex Danielis hebdomadis & annis Judæorum Sabbaticis.

DAnielis IX. prædicatur adventus & mors Christi Domini, ille post hebdomadas LXIX, ista earundem elapsa periodo, & tribus cum dimidio præterea annis. Constat autem, atque etiam inter Chronographos convenit, hebdomadam quamvis, quarum ibi sermo, non dierum sed annorum septem cyclo esse concludendam. Sive autem septennium illud ab anno solari, sive à lunari derives, æqua utrinque habebis temporum spatia, modò lunæ annum Hebraico mo-

F

re

re aptè ad cursum solis reduceris, insertis suo loco mensibus embolismis, ut habet major & melior pars Scriptorum, contra paucos arbitratos, istarum hebdomadam annos omnes & singulos constitisse duntaxat 354. diebus, qualis est anni lunaris communis quantitas. Nempe Auctores hi elidere volebant eos tredecim annos, quos suæ chronotaxi minus rectè intruserant principium hebdomadarum submovendo in Artaxerxis annum vigesimum, quod septimo magis congruè dedissent, prout ex dicendis liquebit. Vaticinium autem Gabrielis Archangeli de his hebdomadis ad Dnielem ita sonat.

Septuaginta hebdomades abbreviatae sunt super populum tuum, & super urbem sanctam tuam, ut consummetur pravaricatio & finem accipiat peccatum, & deleatur iniquitas & adducatur justitia sempiterna, & impleatur visio, & prophetia, & ungetur Sanctus Sanctorum. Scito ergo & animadvertite: ab exitu sermonis, ut iterum adificetur Jerusalem usque ad Christum Ducem hebdomades septem, & hebdomades sexaginta duae erunt, & rursus adificabitur platea, & muri in angustia temporum: & post hebdomades sexaginta duas occidetur Christus & non erit ejus populus qui cum negaturus est. Et civitatem, & sanctuarium dissipabit populus cum Duce venturo: & finis ejus vastitas, & post finem belli statuta desolatio. Confirmabit autem pactum multis hebdomada una, & in dimidia hebdomadis deficiet hostia & sacrificium: & erit in templo abominatio desolationis: & usque ad consummationem & finem perseverabit desolatio. Paraphrasin hujus prophetiae, uti & quomodo Christi Ducis tempore ad unguem impleta sint omnia, passim tradunt Sacrae Scripturae Interpretes. Chronologi verò id solum eontrovertunt, cui determinatè anno ille sermonis exitus, ut iterum adificetur Jerusalem, sit illigandus. Nam, ut nuper insinuat, deduci posse videtur ab Epochis quatuor diversis. 1. à Cyro Rege Persarum, quando expugnata Babylone Chaldaicum imperium Persico adjecit: anno siquidem primo regni Babylonici, ut habetur Esdrae I, cap. I. v. 1. Monarcha ille facultatem Judæis, soluta captivitate septuaginta annorum, concessit redeundi in patriam, & templi Solimani iteratò extruendi. 2. Ab anno sexto Darii Hystaspis tertii à Cyro Persarum Regis, quo anno Jerosolymis completa Domus Dei, uti perhibetur Esdrae I c. VI. §. 3. Anno septimo Artaxerxis Longimani, tunc enim ipse Esdras a Persico hoc Rege amplissimas obtinuit litteras ad fratras ejus in Judæa habitantes, ut omni ope Hebræos Babylone ad pro-

propria reduces juvarent, totumque id, quod valeret conferre ad templi & urbis reedificationem, suppeditarent liberaliter. vid. I. Esdræ VII. ubi præsertim notanda verba illa versûs 6. *Et dedit ei* (scilicet Esdræ) *Rex secundum manum Domini Dei ejus super eum omnem petitionem ejus*, adeoque illimitatam potestatem omnia Jerosolymis iterum constituendi, & deducendi ad umbilicum, prout ante captivitatem Babylonicam sese habuerant. 4. Denique anno 20. ejusdem Artaxerxis Regis, quando Nehemias acceptis literis ad Duces habitantes in circuitu Jerusalem, ne instaurationem Solymæ urbis impedirent, illuc ascendit, opusque egregie urfit cum suis, qui manu una construebant muros, altera repellebant hostes, id operis vi omni impedire molitos, uti habetur II. Esdræ II. & sequentibus.

In eo porro, quod per tempus Christi Ducis intelligendus sit baptisimus, & prædicatio ejus, Scriptores penè omnes consentiunt: tunc enim in columbæ specie descendit in Christum Spiritus Dei, & de cœlis audita Patris voce: *Hic est filius meus dilectus, in quo mihi complacuit.* Matth. III. v. ultimo, Servator populi sui constitutus est Dux. Priorem autem controversiam, quod attinet, ex dictis demonstrativè, ni fallor ostensum, nec anno 1. Cyri, nec 6. Darii posse tribui exitum sermonis, ut iterum adificetur Jerusalem usque ad Christum Ducem, seu LXX hebdomadarum abbreviatarum exordium, eò quod longè plures anni inter Cyrum, uti & Darium Hystaspidem, atque Christum Ducem intercedant, quàm hebdomades septuaginta, etiam non abbreviatæ exigant. Annus verò Artaxerxis vigesimus, si cum communi historicorum Dario Hystaspidæ regiminis annos 36. Xerxi verò ejus filio post quem Persicum Regnum Artaxerxes Longimanus tenuit, annos 10. tribuamus, excessu peccat.

En rationem horum manifestam, indeque mediatè & deductivè inferetur, Gabrielis vaticinium soli anno Artaxerxis septimo congruere, licet hoc ipsum etiam directè, & immediatè ostendi queat.

Hebdomades LXX. involvunt annos 490. Adde istos anno alteri Imperii Chaldaici Cyri, seu anno mundi 3466. supra cap. V. constituto, & constabitur annus *Æ. M.* 3956. quadraginta quinque omnino annis distans ab *Æ. V.* & multò pluribus à Christi Ducis baptismo. Annus verò sextus Darii Hyst. illuc quidem, accedit pro-

pius annorum viginti unius intervallo, ut liquet ex dictis, ab Epocha tamen vulgari adhuc annis 24. recedit. Juncta enim anno Mundi

sexto Darii respondenti illa Danielis septuagenariae periodo
obtineretur annus Æ. M. 3487
490

adhuc 24. annis remotus à quater millesimo primo, quem ex SS. Bibliis usque ad Nabuchodonosorem & Cyrum, & inde ex infallibilibus Astronomiæ tesseriis usque ad Æ. V. cap. VI. deduximus liquidissime.

Quoad Artaxerxis annum vigesimum, attributis, Hystaspidae juxta communem AA. opinionem regiminis annis 36, & Xerxi 20, ita proceditur. Annus sextus Darii erat mundi 3487
additis 30. residuis ejusdem Darii 30
uti & 20 Xerxis imperio congruentibus 20
nec non totidem Artaxerxis 20
ac præterea inde usque ad Christum Ducem, 483

hebdomadis scilicet sexaginta novem, habetur annus Æ. M. 4040, qui excessu peccat annorum quindecim, cum baptismus Christi Ducis, uti sectione tertia ostendam, incidat in annum Æ. Vulg. 25. adeoque Æ. M. 4025. Patet ergo à modò dictis ternis Epochis non posse derivari *Exitum sermonis, ut iterum adificetur Jerusalem*, seu auspicia hebdomadarum Danielis. Ad annum proin septimum Artaxerxis exitus ille reducendus erit, cum præterea in istum annum chronologi ferè unanimi calculo, & in unum è quatuor illis regnorum annis penè universi consentiant.

Immediatè & directè ex hebdomadis Danielis Christi baptismus seu annus Æ. V. respondens, sic eruitur. Annus secundus Cyri è S. Scriptura elicitus erat Æ. M. 3466

anni residui Cyriani Regni 6

Regiminis Cambysis 8

Darii Hystaspidae 36

Xerxis 20

Artaxerxis septimus currens 6

Hebdomadae sexaginta novem 483

summa dat annum Æ. M. 4026

Inde subtrahere annum Æ. V. quo, ut sectione sequenti cap. 8.

& *sect.* 3. cap. 1. dicitur, Servator declaratus est Dux populi
& manebit *Ætas Mundi* incunte *Æ. V.* anno primo
eadem cum deducta ab eclipsibus.

Me non advertente cuius liquidum hic fit, paucos annos, qui circa baptismum Christi Ducis controversi solent, nil prodesse, ut ex anno septimo in vigesimum Artaxerxis detorqueatur initium hebdomadam Danielis, posterior si quidem Epochæ non paucis, sed quindecim omnino annis tempus baptismalibus undis tincti Servatoris retardat. Exordio autem seprimanarum competente ejus Regni anno septimo, *Ætas Mundi* ad *Æ. V.* manifestè colligitur quatermille annorum id, scilicet Mundi anno ad 4001.

Quo eadem ex annis quoque Sabbaticis deduci valeat, sciendum in veteri testamento tres haberi certos. Primus fuit annus Seleucidarum 149, quo Antiochus Eupator Epiphanis filius cum Lyfia Hierosolymam obsedit, vid. I. Machab. VI. 53. Vocatur autem annus iste eodem capite v. 20. centesimus quinquagesimus. Libro verò II. Machab. XIII. 1. centes. quadages. nonus, quia nempe anni hi Seleucidarum vel Græcorum libro I. inchoari solent à Mense *Nisan*, qui Martio vel Aprili nostro respondet. Libro autem II. à mense *Tisri* cum Septembri aut Octobri conveniente. Prius ab Hebræis dicitur anni sacri exordium, posterius anni politici, ut aliàs insinuatum.

Sabbaticus alter exstat I. Machab. XVI. 14. dictus annus Seleucidarum centesimus septuages. septimus, quo Simon Hyrcani pater in munitiuncula Doch interfectus est Ptolemæi generi sui insidiis.

Tertius denique à capta per Herodem & Sosium Jerosolyma insignis est *Coss. Agrippa, & Caninio*, qui fuit annus Julianus, seu à Julio Cæs. institutus, nonus, ante *Æram Christi* vulgarem triges. septimus, Urbis cond. 717. Videatur Joseph. Hebr. l. 14. antiquit. Judaic. c. 27. Porro annus iste erat Græcorum 275, ut patebit constituto eorum anno primo, quorum ara duodecimo post mortem Alexandri anno primordia, & nomen accepit à Seleuco Nicanore, etiam *Dhilkarnaim* dicta. Inde Græci, & alii orientis populi, quibus Seleucus imperavit in Babylonia & Media suos annos putant, imò ipsi olim Hebræi, prout è citatis Machabæorum libris patet. Hujus autem Epochæ tempus est indubium, utpote notis Astronomicis, compluribus stabilitum. Illas refert Albategnius libro de

scientia stellarum. Solis eclipsim Astronomus iste observavit Aractæ anno ab obitu Alexandri 1214. *Dhilkarnaim* verò 1202. luminaribus in Leone constitutis. E Petavii tabulis phænomenon congruit anno æræ christianæ 891. diei octavæ Augusti 12. H. 42. m. post mediam noctem Aractæ, ubi quantitas eclipsis colligitur fuisse 8. dig. 48. scrup. circiter. Subtractis itaque 891. à 1202. restat annus primus Seleucidarum ante Æram Christi vulgarem 311.

Anno *Dhilkarnaim* 1194 ab Alexandri obitu 1206. visa Aractæ eclipsis lunæ die 23. Tamuz (mensis 15. Julio respondet in calend. Juliano) hora 8. p. m. sole in quarto Leonis gradu versante. Congruit annus Æ V. 883. Plenilunium verum eruitur d. 23. Julii h. 7. 34. m. quantitas deliquii 10. dig. 15. scrup. quare annus primus æræ Seleucidarum à christiana Epochâ iterum distat 311.

In eodem Aractensi Horizonte contigit alius lunæ defectus anno à morte Alexandri 1224. *Dhilkarnaim* 1212. hora 15. 35. m. Phæbo existente in Leonis gradu decimo quarto. Eclipsi huic debetur annus Æ V. 901, & dies tertius Augusti, quo manè hora 35. penitus defecit luminare minus. Subtractis 901. à 1212. remanent denuo 311. Ex his igitur evidens fit annorum primum Epochæ Græcorum præcessisse annum primum Æ. V. christianorum annis trecentis undecim.

Jam verò hæc Epochâ *Dhilkarnaim* reducitur hac ratione ad Æram Mundi. Annus quintus Nabuchodon. ostensus est coincidisse cum anno Æ. M. 3380. fuisse remotum ab Æ. V. 621. à qua distat Æ. Seleucidarum 311. differentia recessus Epochæ utriusque ab Æ. V. continet annos 310. qui adjecti anno quinto Nabuchodonof. seu Æ. M. 3380. dant annum Æ. M. 3690. currente anno primo Æræ *Dhilkarnaim*. Ternis igitur sabbaticis anno Seleucidarum

	149
	177
	275
respondent anni Æ. M. 3838. 3866. 3964. iidemque Sabbatici ab	
Æ. V. Christi recedunt 163. 135. 37. annis. Additis invicem Æræ	
Mundi & recessus ab Æ. V. annis seu	3838. 3866. 3964.
&	163. 135. 37.
obtinetur ætas mundi ineunte Æ. V. 4001. 4001. 4001. q. e. d.	Ab-

Abstineo pluribus, quæ suppetent methodis firmandi ætatem mundi quater mille annorum usque ad *Æ. V.* à christiani nominis assensu communissimè receptam. Sufficere enim possunt hæc dicta, totumque negotium omnium optimè sola duce *S. Scriptura* perficitur. Hanc præse secutus sum ubique, una excepta lunæ eclipsi celebratâ anno quinto Nabopallassari, seu Nabuchodonosoris magni, qui ipse annus ex *SS. Pagine* mundanæ epochæ fuit aptatus. Deliquium autem istud lunare Babylone esse observatum Scriptores vetustissimi testantur, ut aded humanam fidem, eamque firmissimam mereantur, ut quid enim illi in re ad oculum patente decipere vellet posteros, vel ipsi possent decipi? Chronotaxis hæc ab origine rerum conditarum ad annum, quo exeunte vulgò signantur Natales Domini sua etiam numeri rotundi 4000. simplicitate præplacere debet aliis non multum inde per defectum, vel excessum abludentibus. Quater mille enim circiter annos ex *Vulgata* colligunt omnes, qui inde seu ab orbe condito usque ad ejusdem reparationem per Servatoris in has terras ingressum, suas texuere chronologias.

Adjungo dictorum Anacephalæosin, ut uno velut intuitu per sex gradus deducta mundi ætas quater mille annorum à sua genesi usque ad Christi natales, seu vulgarem æram christianorum pateat.

A conditu rerum ad diluvium fluxere anni completi	1656
ostensum id capite I.	
A diluvio usque ad exitum filiorum Israel ex Ægypto seu ad promulgationem legis lapsi sunt anni (cap. II.)	797
A promulgata lege ad Templi Salomonici ceptam structuram (cap. III.) annorum periodus evoluta	520
A condito templo usque ad desolationem ejus (cap. IV.) intersunt anni	421
A desolatione templi usque ad ejusdem instaurationem secundo anno Cyri factam (cap. V.) transiere anni	71
Denique ab eo Cyri anno seu restauratione templi usque ad Æram Vulg. Christi (cap. VI. & VIII.) completus est cyclus annorum.	535
Ergo summa totius ætatis mundi à sui origine usque ad humani generis reparationem seu <i>Æ. V. Christi</i> , quæ mundi ætas erat ostendenda.	4000.

SE-